

NIEUWE AVONTUREN

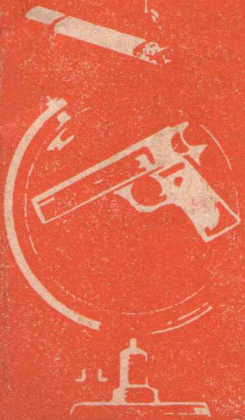
Lord Raster

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

De Bloedraad

Nr 2136

NEDERLAND : 40 Ct.
BELGIE : 6 Fr.
Verschijnt om de 14 dagen

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
VANDENHOUDT FRANS, ZOMERSTRAAT, 9, HASSELT
Voor Nederland ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL, AMSTERDAM

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

DE BLOEDRAAD

HOOFDSTUK I

KAPITEIN WILSON

Het was omstreeks acht uur in de avond, toen twee heren, in rok gekleed, welk kledingstuk klaarblijkelijk vervaardigd was door een van de bekwaamste tailleurs van Londen, zo goed als alleen gezeten waren in de eetzaal van de Windsor Club, welk gebouw zich bevindt in de Oxford Street.

Zij hadden zoeven de maaltijd gebruikt en rookten thans hun sigaretten, nu en dan een paar woorden met elkaar wisselend.

De eetzaal was tamelijk ruim, en er waren nog slechts enkele tafeltjes bezet, want de meeste leden van de Club, die hier gedineerd hadden, waren reeds op

weg naar het Adelphi-Theater, waar die avond een belangrijke première gegeven werd.

De beide heren, die daar zwijgend tegenover elkaar zaten, waren John Raffles, de befaamde Grote Onbekende, langjarige vijand van Scotland Yard, en zijn trouwe vriend Charles Brand, die vele zijner avonturen gedeeld en daarbij menigmaal een belangrijke rol gespeeld had.

Maar dat wist geen enkele van de clubleden en als men het hun gezegd had, zouden zij meer dan waarschijnlijk hun zegsman voor krankzinnig hebben verklaard en in allerijl een geneesheer hebben ontboden.

Want allen, die de Windsor Club plachten te beschouwen als hun toevlucht in uren van verveling en zelfs, in geval zij vrijgezel waren, als hun eigenlijke woning, kenden de oudste van de beide heren niet anders dan onder de naam van Lord William Aberdeen, een zeer rijke philanthroop, maar die zoveel van zijn geld wegschonk aan liefdadige doeleinden, dat men zich verwonderd afvroeg, hoe het mogelijk was, dat de bodem van zijn geldkist niet reeds lang zichtbaar was, en tevens als Vice-President van hun club, als een man van uiterst beschaafde omgangsvormen, als een zeer geestig causeur en als iemand met een zeer scherp vernuft en ook menigmaal een zeer scherpe tong.

Een aantal jaren reeds speelde Raffles deze dubbele rol op het wereldtoneel en nog nimmer had zelfs de schranderste speurder van Scotland Yard, al was het slechts een ogenblik, vermoed, dat zich achter de statige, een weinig stijve edelman de Grote Onbekende verborg, de man, die door een aantal weergaloos stoutmoedige inbraken en diefstallen de wanhoop had doen ontstaan van hoofdinspecteur Phileas Baxter en zijn rechterhand, de detective James Sullivan.

Lange tijd geleden was Raffles een paar malen in handen geweest van de wrekende gerechtigheid, en toch bleek hij op het laatste oogenblik telkens de

sterkste te zijn en de Justitie had er zich nooit op kunnen beroemen, hem langer dan enige uren gevangen te houden.

Zelfs had Raffles reeds eenmaal kennis gemaakt met het inwendige van de gevangenis, maar ook die had hem niet binnen haar muren kunnen houden. Als een tweede Houdini, de wereldberoemde boeienkoning, had Raffles er uit weten te ontsnappen, tot ongekende verbazing van allen, die er getuigen van waren en die wel bijna tot de slotsom moesten komen, dat de ontvluchte gevangene beschikte over de hulp van bovennatuurlijke machten.

Juist toen er weer een paar heren waren opgestaan en de eetzaal verlieten, kwam een der leden, een man met kort geknipt haar en bijna zeventig jaar oud, op Raffles toe met een nummer van de «Times» in de hand, het avondblad, hetwelk zoeven was gebracht.

Hij bleef voor Raffles stilstaan en zei:

—Mijn waarde Lord, stelt gij nog altijd belang in criminele zaken, vooral als zij wat geheimzinnig zijn?

— Zeer veel, mijn waarde Lord Primrose! antwoordde Raffles glimlachend. Maar het moeten zaken van werkelijk belang zijn, die onze aandacht gevangen houden en onze zenuwen spannen!

— Nu, dan geloof ik dat ik hier iets voor u heb! hernam de Earl of Primrose, terwijl hij de «Times» aan Raffles toestak. Wist gij wel, hadt gij ooit kunnen vermoeden en gelooft gij, dat Erle Wilson een buitengewoon gevaarlijk misdadiger is?

Raffles had een snelle blik met Brand gewisseld en antwoordde toen:

— Dat klinkt ongelooflijk! Bedoelt gij de rijke zaakwaarnemer Wilson?

— Niemand anders! Hij is lid van de Military and Navy club, een paar huizen verder.

— Wat is er dan met hem? hernam Raffles. In welk opzicht is hij misdadig?

— Wel man, men zegt dat hij niets meer of minder is dan de aanvoerder van een uiterst gevaarlijke misdadigersbande.

— Kom, kom; en wie zegt dat? vroeg Raffles, de as van zijn sigaret tippend.

— Ja, dat is juist het eigenaardige, dat zegt John Raffles, de Grote Onbekende.

— Heeft die zich dan bij de politie aangemeld? vroeg Raffles met voorgewende verbazing.

— Hij zal wel wijzer zijn! hernam Lord Primrose. Hij heeft eenvoudig een uitgebreid schrijven gericht aan de hoofdinspecteur van politie, uitgebreid voor zijn doen, want de brief beslaat geen tien regels, waarin hij hem verzekert, dat hij persoonlijk tegenover Wilson heeft gestaan, dat hij zes of zeven van diens handlangers onschadelijk heeft gemaakt en dat hij de politie in overweging geeft zich ook van Wilson zelf meester te maken, zodra deze zich vertoont.

— Nu, ik denk dat dit een brutale fantasie is van Raffles, zei de Grote Onbekende op luchtige toon. Het klinkt immers als een sprookje! Ik herinner mij nu, dat ik die Wilson wel eens gezien en ik geloof zelfs een paar keren gesproken heb, en het is toch werkelijk niet denkbaar, dat zulk een man aan het hoofd zou staan van een misdadigersbende.

Hij had onder het spreken het blad van Primrose aangenomen en deze wees hem nu een bericht onder het Stadsnieuws aan, hetwelk prijkte met het veelzeggende opschrift:

OPZIENBARENDE ONTHULLINGEN!

John Raffles laat van zich horen.

Raffles wilde beginnen te lezen, maar hij bedacht zich, stak Brand het blad toe en zei:

— Lees mij het bericht liever eens voor, dan dringt het zeker beter tot mij door!

En nu las Brand het volgende bericht voor, waarnaar Raffles met grote aandacht luisterde, terwijl hij achterover in zijn stoel leunde en met half gesloten ogen nu en dan een trekje aan zijn geurige sigaret deed.

Aan de politie van onze stad zal de zeer moeilijke taak te beurt vallen een geheimzinnige zaak tot klaarheid te brengen, waarin niemand minder dan de raadselachtige John Raffles een grote rol schijnt te vervullen.

Gisteravond omstreeks half tien kreeg een politiebureau in Haempstad het telefonisch bericht, dat zich in een huis in deze voorstad, aan het einde van Burgess Hill gelegen, een zestal mannen, geboeid en gekneveld, zouden bevinden, van wie de politie er op zijn minst wel twee van zou herkennen als behorende tot de « Bende der Raven » en die nog enige jaren gevangenisstraf te goed hadden wegens ernstige misdrijven.

Ofschoon men op het politiebureau aanvankelijk geneigd was deze aangifte als een misplaatste grap te beschouwen, zo veranderde men daar toch spoedig van inzicht, toen de man aan het andere einde van de telefoonlijn zijn naam noemde, die van John Raffles.

In allerijl begaf zich daarop een politie-auto, met een tiental agenten bemand, naar het aangewezen huis, misschien wel in de flauwe hoop, dat men daar de langgezochte avonturier zou aantreffen.

Men vond er de huisdeur op een kier staan en behoefde deze slechts open te duwen, maar van Raffles was geen spoor meer te ontdekken.

Wel echter vond men in een vertrek op de eerste verdieping van het landhuis, hetwelk het eigendom is van de zaakwaarnemer Erle Wilson, zeven mannen, stevig geboeid en waarvan er enige zware hoofdonden vertoonden, klaarblijkelijk toegebracht met een ijzeren staaf, die men, benevens een half dozijn zwarte maskers, bebloed in een hoek van het vertrek vond.

Dit vertrek was een weelderig gemeubelde eetkamer en er stond een diner voor twee personen aangericht, waarvan echter nog niets was genuttigd.

Van de eigenaar zelf was niets te zien en het leek aanvankelijk een raadsel hoe de zeven mannen daar waren bijeengekomen en wat zij er kwamen doen.

Maar de politie herkende inderdaad in drie hunner langgezochte recidivisten, en daarom aarzelde zij geen ogenblik alle mannen naar het politiebureau over te brengen, waar er echter dadelijk drie naar de ziekenzaal moesten worden overgebracht, zo deerlijk waren zij toegetakeld, door iemand, die blijkbaar over een herculische lichaamskracht beschikte.

En nauwelijks waren de gevangenen binnengebracht of weer ging de telefoon en alweer kwam er een boodschap van John Raffles, die naar alle schijn de overbrenging van de mannen op een afstand in het geheim had gadeslagen.

Hij deelde mede, dat hijzelf een gevecht had geleverd met Erle Wilson, aan wie, zoals gezegd, het landhuis toebehoorde en hij verzekerde, dat deze Wilson het hoofd van de bende was, waartoe de zeven arrestanten behoorden, welke mededeling hij nog in de loop van de nacht bevestigde in een brief aan de hoofdinspecteur van Scotland Yard van de volgende inhoud:

Geachte Heer Baxter,

Gisteravond had ik een ontmoeting met de zogenaamde zaakwaarnemer Erle Wilson, wonende te Londen in een huis aan de Chapel Street, 23.

De omstandigheden, waaronder deze ontmoeting plaats had, kunnen bij mij geen schijn van twijfel overlaten aangaande het feit, dat deze Wilson thans het hoofd is van het u natuurlijk maar al te goed bekende «Genuootschap van de Gouden Sleutel», deshalve ik u dringend in overwe-

ging geef aanstonds over te gaan tot arrestatie van deze zeer gevaarlijke bandiet.

Ik zou u ten sterkste aanraden dadelijk tot zijn gevangenneming over te gaan, alvorens dit schrijven openbaar te maken.

John Raffles.

Het spreekt vanzelf, dat inspecteur Baxter ten eerste verbaasd was bij de ontvangst van deze mededeling en ook, dat hij niet anders dacht, of Raffles wilde hem een poets bakken. Maar toen in de vroege ochtend uit Hampstead het bericht kwam, dat daar in het tweede huis van Erle Wilson een zevental bandieten waren aangetroffen, toen meende onze inspecteur toch, dat zijn plicht hem voorschreef althans een nader onderzoek in te stellen.

Hij liet dus niet na, hedenochtend omstreeks tien uur een paar detectives naar het huis van Wilson, in de Chapel-Street te zenden, die de opdracht hadden, hem te verzoeken hen naar het hoofdbureau te vergezellen, waarheen toen eveneens de vier gevangenen waren overgebracht, die in staat waren te worden verhoord.

Op het ogenblik, waarop wij dit schrijven, schijnt de inspecteur Baxter in ieder geval nog niet te zijn overgegaan tot de invrijheidstelling van de heer Wilson, maar wij voor ons twijfelen er geen ogenblik aan, of wij hebben hier te doen met een vergissing van de Grote Onbekende, die zich toch zeker ook niet zal verbeelden, dat hij onfeilbaar is.

Dit staat vast, dat Erle Wilson zich hoogst verbaasd toonde over zijn arrestatie en gedreigd heeft, de zaak in het parlement aanhangig te zullen maken, wanneer er niet spoedig een einde gemaakt werd, aan wat hij noemde «één der grootste schandalen van deze tijd».

HOOFDSTUK II

RAFFLES STELT EEN ONDERZOEK IN

Terwijl Charles Brand dit bericht voorlas, waarin Raffles zo groot belang stelde, had lord Primrose zich verwijderd, en de beide vrienden waren nu alleen.

Zij keken elkaar een ogenblik glimlachend aan, waarop Brand, terwijl hij het blad langzaam opvouwde, begon :

— Baxter weet natuurlijk niet, dat wij beiden zeer bijzondere redenen hebben, om er volmaakt zeker van te zijn, dat Wilson inderdaad aan het hoofd staat van dat misdadige genootschap.

— Zo is het, mijn waarde, en ik kan en wil hem toch niet alles mededelen, want wanneer ik dat deed, zou ik de naam van een jong, onschuldig meisje in gevaar moeten brengen, wier vader op een noodlottig uur en tot zijn bittere ontgoocheling toetrad tot het genootschap, weigerde zijn enig kind als minnares aan Wilson af te staan en daarom door de Bloedraad van de bende ter dood veroordeeld werd. Een gelukkig toeval bracht ons op de plek, waar de ongelukkige Hall ter dood zou worden gebracht en wij slaagden er in, hem juist ter elfder ure uit de Theems te redden, waarin zijn moordenaars hem geworpen hadden, na hem, verraderlijk een dolk in de borst te hebben gestoken, aan welks heft een papiertje bevestigd was met de letters G.G.S.

— En dat bracht ons juist op het spoor van het Genootschap van de Gouden Sleutel en toen Hall, het slachtoffer van Wilson, ons mededeelde, wie de aanvoerder van de bende thans was, toen heb jij geen ogenblik gearzeld, die man te gaan opsporen.

Minder om hem zelf, Charles, dat verzeke ik je, maar wegens de omstandigheid, dat de ellendeling de jeugdige Ellen, Hall's dochter, door een list uit haar woning had weten te lokken, waar zij alleen was, daar haar vader in ons huis in de Victoria Street ziek lag en haar naar zijn landhuis in Hampstead te ontvoeren. Ik dank de Voorzienigheid, dat wij daar nog juist bijtijds aankwamen, om te verhinderen, dat de laffe schurk zijn plan ten uitvoer legde en het jonge meisje met geweld zou dwingen zich naar zijn wil te schikken.

En toch had die gehele onderneming nog in ons nadeel kunnen eindigen, Edward, want de zogenaamde huisknecht van Wilson in zijn huis in de city, die een lid van zijn bende is en die jij neersloeg, nog vóór hij zijn meester in Hampstead had kunnen waarschuwen, wist te ontsnappen, waarschuwde een zestal van zijn kornuiten en de zeven schurken overvielen ons.

— En wie weet, hoe het met ons zou zijn afgelopen, Charles, wanneer niet eensklaps onze trouwe Henderson, onze

brave chauffeur, in gezelschap van Palmer, de vriend van Ellen Hall, was komen opdagen en dadelijk een algehele verandering van toneel had bewerkstelligd. Hij sloeg daar in de eetzaal van het landhuis de schurken neer en deed hen vallen als rijpe halmen onder de zeis en de politie had niets anders te doen dan het gehele gezelschap te komen afhaken, natuurlijk nadat wij ons uit de voeten hadden gemaakt.

— Weet je, wat mij niet recht duidelijk is, Edward? vroeg Brand na enige ogenblikken.

— Laat eens horen.

— Ik sta verbaasd over de onbeschaamdheid van Wilson, die blijkbaar rustig naar zijn woning is teruggekeerd, ofschoon hij toch zeer goed moest weten, dat jij niet zoudt zwijgen, maar hem zoudt aanklagen.

— Dat klinkt zeker wonderlijk genoeg en het getuigt van een weergalozе stoutmoedigheid, Charles. Maar tevens doet het uitkomen, dat die Wilson heel zeker is van zijn mannen en er wel zijn hand voor in het vuur durft te steken, dat deze hem niet zullen verraden, ook al zouden zij zelf voor jaren de gevangenis moeten ingaan.

— Toch was de risico heel groot, dat één hunner hem zou aanbrengeп, in de verwachting, dat hij daardoor misschien vermindering van straf zou krijgen.

— Misschien, maar die man kon ook weten, dat zodra hij de gevangenis weer zou hebben verlaten, zijn leven geen ogenblik meer zeker was. De Bloedraad zou hem vogelvrij verklaren, juist zoals hij het die ongelukkige Hall deed, die te onzaliger ure tot de bende toetrad en ik geloof, dat niet velen zich daaraan zouden durven blootstellen. Ik erken echter, dat Wilson wel een weinig «*va banque*» speelde, maar dat heeft hij blijkbaar aangedurfd. Hij zag zeer goed in, dat zijn zaak natuurlijk geheel verloren zou zijn en dat hij zichzelf als het ware zou beschuldigen, als hij nu het hazenpad koos.

— Maar in ieder geval zal hij toch de aanwezigheid van die zeven bandieten in zijn landhuis moeten verklaren.

— Waarom zou hij dit moeten verklaren? Het kunnen toch zeer goed inbrekers zijn geweest, die daar hun slag wilden slaan! Neen, hoe langer ik er over denk, hoe meer ik vind, dat Wilson het beste gedaan heeft, wat hij in de gegeven omstandigheden kon doen, door rustig thuis te blijven.

— Maar jij hebt hem aan de hals gewond, toen je op hem vuurde, riep Brand uit.

— Hij zal zeggen, dat hij zichzelf gewond heeft bij het schoonmaken van zijn revolver, zei Raffles schouderophalend. En, zoals de zaken nu staan, zal men allicht Erle Wilson eerder geloven dan John Raffles.

— Maar wij kunnen toch dadelijk aan de zaak een einde maken, als wij Hall tegen hem laten getuigen?

— Natuurlijk, en ik ben er ook van overtuigd, dat Hall, die wij het leven hebben kunnen redden, geen ogenblik zou aarzelen om dat te doen, maar je vergeet, dat het dan onvermijdelijk zou zijn aan het licht te brengen, dat hij deel heeft uitgemaakt van het Genootschap van de Gouden Sleutel. De bladen zouden zich met gretigheid op het geval werpen en het zou toch vreselijk zijn voor Ellen, zijn enig kind, zijn dochter, van wie hij zo innig veel houdt, en die het nimmer heeft geweten, tot voor gisteravond, dat haar vader een misdadiger was. Om die reden kan ik onmogelijk toelaten, dat het ontvoerde meisje zelf tegenover Wilson geplaatst wordt. Uit wraakzucht zou de bandiet zeker alles aan het licht brengen en zeggen, wie haar vader was.

— In ieder geval zouden wij er bij winnen, Edward, dat de kerel waarschijnlijk tot de galg zou worden veroordeeld, riep Brand op hartstochtelijke toon.

Maar Raffles schudde ontkennend het hoofd en zei:

— Dat geloof ik haast niet. Misschien zou dat het geval zijn, als Hall inderdaad het leven had verloren, maar thans zal men hem ten hoogste aanstichting tot moord kunnen ten laste leggen.

— En jij, Edward, wat ben jij voornemens?

— Het is duidelijk, dat ik van dit oogenblik af die schurk van een Wilson nauwlettend in het oog zal houden. Vindt de politie termen aanwezig, om hem gevangen te houden en zijn verleden eens na te gaan, zoveel te beter. Doet zij het niet, en stelt zij hem tegen iedere verwachting in weer op vrije voeten, dan zal ik mijn eigen politie moeten wezen, al was het maar uit zucht tot zelfbehoud, want natuurlijk zal het bendehoofd van dit oogenblik af mij als zijn doodsvijand beschouwen, en alles in het werk stellen, om mijn spoor te hervinden.

... ..

De late avondbladen bevatten berichten, die er op schenen te wijzen, dat de vrees van Raffles maar al te gegrond was.

De vier gevangen bandieten ontken- den met de meeste stelligheid, Wilson ooit vroeger te hebben gezien en ver- klaarden zelfs, nooit van hem gehoord te hebben.

Zij waren het landhuis in Hampstead binnengedrongen, omdat zij hoopten in het onbewoond en onbewaakt gewaande huis iets van hun gading aan te treffen.

Zij hielden stijf en strak vol. Wilson in het huis niet te hebben aangetroffen en toen hun de vraag werd voorgelegd, wie hen dan zo had toegetakeld en ge- vangen genomen, gaven zij ten ant- woord, dat zij tijdens de plundering eensklaps overvallen waren door drie krachtige, met revolvers gewapende mannen, die zij aanvankelijk voor po- litieagenten aanzagen.

Een oogenblik dreigde de zaak voor Wilson spaak te lopen, toen het uit- kwam, dat een van de gevangen ban- dieten bij hem in zijn huis te Londen in dienst was als huisknecht. Maar toen deze zelf verklaarde, dat hij met valse getuigschriften zijn positie had weten

te veroveren, werd ook dit wapen uit de handen der politie geslagen.

Men had zeer zorgvuldig het verleden van Erie Wilson nagegaan en vooral zijn jongste verleden, maar het was on- mogelijk geweest hem iets ten laste te leggen.

Hij was lid van een mondaine club, hij was ongehuwd, hij leefde op grote voet en dat kon hij doen, omdat zijn vader hem een groot fortuin had achter- gelaten. Hij had verscheidene winstge- vende zaken, die floreerden. Hij bezocht geregeld de schouwburg, de wedrennen en tentoonstellingen en in dat alles was volstrekt niets te vinden, dat tegen hem pleitte.

Toen Raffles dit alles in een der laat- ste avondedities las, balde hij de vuis- ten en zei tot Brand, die in een gemak- kelijke stoel naast hem zat in de rook- kamer van het fraaie huis in de Crom- well-Street, hetwelk Raffles sedert eni- ge jaren bewoonde :

— Ik vreesde er voor. Ik had het al half en half verwacht. En toch valt mij deze oplossing nog rauw op het lijf. Ik had nog wel gehoopt, dat één van de bandieten zich zou verspreken, dat in het verleden van Wilson op zijn minst één duistere plek zou zijn aan te wijzen, en... niets van dat alles. Als alles zo doorgaat, dan zal men hem nog vrij la- ten.

Ook daarin bleek Raffles goed te heb- ben geraden, want de volgende ochtend stelde Scotland Yard Wilson op vrije voeten en bood hem haar welgemeende verontschuldiging aan, dat zij hem had durven lastig vallen en hem had kun- nen verdenken.

Wilson zei koeltjes en uit de hoogte, dat hij het er voor ditmaal bij zou laten, maar gaf de hoop te kennen, dat men op Scotland Yard voortaan een weinig beter uit de ogen zou kijken, en zich niet meer op een dwaalspoor zou laten brengen door anonieme briefjes, of waarschuwingen, die daarmede gelijk stonden, anders hadden de fatsoenlijke burgers van Londen binnen korte tijd geen leven meer...

HOOFDSTUK III

RAFFLES BINDT DE STRIJD AAN

Er waren in ieder geval twee Londenaren, die zich niet lieten overbluffen door de arrogante taal van Wilson en daartoe hadden zij alle reden. Die beide Londenaren waren John Raffles en Charles Brand.

Zij zelve hadden het avontuur in het witte landhuis te Hampstead meege maakt en daar zij van zichzelf niet konden of wilden aannemen, dat zij in dronken toestand hadden gehandeld en dat alles, wat daar ginds geschied was, slechts in hun verbeelding bestond, zo lachten zij maar eens spottend om de uitspraak van de heren van Scotland Yard en Raffles betreurde het alleen maar, dat hij niet in staat was persoonlijk te komen getuigen.

Niet alleen zou hij dan moeten zeggen wie en wat hij was, hetgeen hem in groot gevaar zou brengen, maar hij liep bovendien nog de kans, dat men hem niet zou geloven en hem als een bedrieger aan de kaak zou stellen.

Scotland Yard had nu eenmaal geen geloof willen slaan aan de mededelingen van John Raffles en deze waarschijnlijk aan een persoonlijke wraakneming toegeschreven, overdonderd als zij was door het brutale optreden van Wilson, die zelfs met openbaarheid in het parlement had gedreigd, en daarbij moest men zich neerleggen.

Maar dit wilde voor Raffles volstrekt niet zeggen, dat hij de zaak als geëindigd beschouwde, tenminste voor zover het hem zelf betrof.

Hij had zich vast voorgenomen, Wilson te ontmaskeren, nu hij eenmaal het spoor van de nieuwe chef van het Genootschap van de Gouden Sleutel gevonden had, en Charles Brand wist, dat hij niet zou rusten, voor hij dit doel bereikt had.

Niet zodra was dan ook het bericht van de vrijlating van Wilson openbaar gemaakt, of Raffles en Brand hielden krijgsraad in de rookkamer van het huis in de Cromwell-Street, hun geliefkoosde plek van samenkomst, wanneer zij over gewichtige aangelegenheden moesten beraadslagen.

Raffles, had, in diepe gedachten verzonken, reeds een sigaret geheel opgerookt, vóór hij begon:

— Scotland Yard vermoedt dus, dat Wilson zo onschuldig is als een pasgeboren kind, en wij kunnen het haar maar half ten kwade duiden, want zij weet nu eenmaal niet wat wij weten. En het woord van Erle Wilson schijnt meer gewicht in de schaal te leggen, dan dat van John Raffles. Daar komt bij, dat de gevangen bandieten met een eenstemmigheid en hardnekkigheid, die ondanks alles iets als bewondering af

dwingt, blijven zwijgen en hun chef niet willen verraden.

— En het zou mij volstrekt niet verwonderen, Edward, als wij het beleefden, dat tenminste vier van de zeven schurken, die wij hebben kunnen vangen, eveneens weer op vrije voeten worden gesteld, om de even eenvoudige, als afdoende reden, dat er in het geheel geen bewijs tegen hen kan worden ingebracht.

— Je hebt volkomen gelijk, Charles. Weliswaar zijn ze in gezelschap aange troffen van drie recidivisten en dat wel in andermans huis, maar dat is op zichzelf niet voldoende. Er is namelijk niemand, die hen beschuldigt. Ongetwijfeld zegt John Raffles, dat zij schuldig zijn, maar het woord van Raffles is geen evangelie. Maar in ieder geval gaan de andere drie de gevangenis in en als zij blijven zwijgen, dan getuigt dit in ieder geval van een standvastigheid, welke men niet vaak aantreft onder misdadigers. In de meeste gevallen zien zij er volstrekt geen been in, elkaar te verraden, wanneer zij zichzelf daarvoor een paar jaren straf kunnen uitsparen. Dit alles is echter van minder belang. Voor mij is de hoofdzaak, dat de heren van Scotland Yard met blindheid geslagen zijn en Wilson op vrije voeten hebben gesteld, zodat ik dus genoodzaakt zal zijn, mijn maatregelen te nemen, teneinde de bandiet in het oog te kunnen houden.

— Dat zal een langdurig werkje worden, Edward. Want je kunt er natuurlijk wel op rekenen, dat Wilson de eerste tijd zeer voorzichtig zal zijn en dat hij er zich wel voor zal wachten, in aanraking te komen met andere leden van de bende, uit vrees dat de politie toch nog wantrouwend zal zijn en hem in de eerste tijd in het geheim nagaan.

— Daaraan twijfel ik niet, Charles, hernam Raffles. Wilson is te sluw om anders te handelen, maar wij zullen eens zien, of onze slimheid niet tegen de zijne opweegt, al zou het weken moeten duren. Ook wij zullen hem in het oog houden en elkaard daarbij afwisselen,

of nog beter, wij zullen trachten een woning te huren in de Chapel-Street, vanwaar wij zijn huis voortdurend in het oog kunnen houden. Het moet hem onmogelijk gemaakt worden, een voet te verzetten, zonder dat wij het bemerken.

Raffles was er niet de man naar om over dergelijke dingen gras te laten groeien en zo trok hij er reeds een uur later, na te hebben gedineerd in de kleine eetkamer van het fraaie huis, goed vermomd met Brand op uit.

Het huis van Wilson, een groot gebouw van grijze natuursteen, was juist gelegen tegenover een klein pleintje, gevormd door het inspringen van de rooilijn aan de overzijde van de straat, op een plek, waar de huizen ongeveer twintig meter terugweken.

Aldus werd een soort «zak» gevormd, en op de bodem daarvan stonden naast elkaar een viertal huizen.

Juist op die zak had Raffles het gemunt. Hij begon dan ook zeer geduldig zijn netten uit te werpen, waarbij hij met grote omzichtigheid te werk moest gaan, want hij begreep zeer goed, dat ook Wilson een oogje in het zeil zou houden en dat de schurk er zich zeer goed van bewust moest zijn, dat Raffles zou trachten hem te bespionneren.

Het zou dus niet zo verwonderlijk zijn, als Wilson, vrezende dat zijn vijand in de buurt zou komen wonen, zijn wachtposten uitzette.

Daarom ook had Raffles het beter gedacht, reeds des avonds aan het werk te gaan en hij maakte daarbij gebruik van een gewone huurauto.

Het geluk was hem bijzonder gunstig, want in één der vier zoeven genoemde huizen trof hij een huiseigenaar aan, die de benedenste verdieping zelf bewoonde en die wel geneigd bleek, een gedeelte van de zolder, aan de voorkant van het huis, aan Raffles te verhuren, die zich uitgaf voor een fotograaf en verklaarde, dat hij op die zolderverdieping een atelier wilde inrichten.

De huiseigenaar vroeg een veel te hoge huurprijs en dit was al weer een gelukkige omstandigheid, want nu had

de man er alle belang bij, te verzwijgen, dat er een nieuwe huurder bij hem was ingetrokken, daar hij anders moest vrezzen, dat de huurcommissie hem een zeer zware boete zou opleggen, wanneer het haar mocht blijken, dat de man voor een stuk zolder een prijs vroeg, die men eigenlijk ternauwernood voor een geheel gemeubileerde woning op de eerste verdieping mocht vragen. En vooral in deze tijd van woningschaarste.

Er werd een schijncontract opgemaakt, waarin een veel lagere huurprijs stond vermeld, en dat desnoods aan de huurcommissie kon worden voorgelegd.

En vervolgens moest Raffles eenvoudig een schuldbekentenis tekenen, waarin hij zich verbond, gedurende een vol jaar tien pond sterling per maand te betalen.

Raffles tekende alles wat hem werd voorgelegd met een effen gezicht, maar hij nam zich heilig voor, de naam en het huis van de infame woekeraar zorgvuldig te onthouden, en Brand uit te nodigen, de naam van de inhalige schavuit op het beroemde «zwarte lijstje te plaatsen.

De afspraak werd gemaakt, dat Raffles nog diezelfde avond zijn intrek zou komen nemen op de zolderverdieping en hij ging zeer verheugd heen, vooral toen hem werd medegedeeld, dat het de huiseigenaar aangenaam zou zijn, wanneer de nieuwe huurder gebruik wilde maken van de achteringang van het huis, die eigenlijk voor de bedienden van de verschillende families, die het bewoonden, en de bestellers bestemd was.

Raffles stemde onmiddellijk toe, want hierdoor kon het vermeden worden, dat Wilson wellicht op hem opmerkzaam zou worden gemaakt, wanneer hij op geregelde tijden Brand of James Henderson bij zich ontving.

— Wel, als dit niet op rolletjes loopt, mijn waarde, dan weet ik het niet, zei Raffles op vergenoegde toon tot Brand, toen de beide mannen zich weer verwijderden. Natuurlijk zal Wilson wel eens tot de ontdekking komen, dat er nieuwe mensen zijn op de zolderverdieping, maar ik hoop van harte, dat het

dan te laat zal zijn. Trouwens, waarom zou hij die simpele fotograaf wantrouwen, die daar zijn atelier zou inrichten?

— Wil je dat ik je vanavond reeds vergezel? vroeg Brand.

— Ik zou je gezelschap zelfs buitengewoon op prijs stellen, want ik zou me anders geducht vervelen.

— En Henderson?

— Die kan nu en dan aankomen, maar het liefst zou ik hem voortdurend bij de hand hebben. Als wachtpost heeft hij alleen 's avonds waarde, want zijn grote gestalte zou al te spoedig in het oog vallen. Ik verwacht echter, dat jij in een goed gekozen vermomming het huis van Wilson van de straat af in het oog houdt. En luister nu goed: Wanneer je hem mocht zien uitgaan, volg je hem, onverschillig waarheen. Ik ben er zeer op gesteld te weten wat hij doet.

— En veronderstel eens, dat hij het na enige dagen aandurft, zich weer naar de Vine-Street te begeven, waar de benede vroeger bijeen placht te komen, in de geheime kelder onder het wijnhuis van Bill Rednose?

— Ik betwijfel sterk, Charles, of de schurken nog wel gebruik maken van die onderaardse vergaderzaal, die dank zij onze tussenkomst, bij de politie maar al te bekend is. De kans is echter niet geheel en al uitgesloten, dat de schurken er nu en dan nog bijeen komen. Begeeft Wilson zich daarheen, dan volg je hem zo ver mogelijk, maar ik wil volstrekt niet, dat je je in gevaar begeeft, door in de vergaderzaal door te dringen, verondersteld, dat dit mogelijk zou zijn. Je telefoneert me dan eenvoudig in het eerste het beste postkantoor of in een telefooncel, wat je ontdekt hebt en dan zullen wij eens gaan zorgen voor ons inboedeltje.

Raffles had reeds te vaak in dergelijke omstandigheden verkeerd, dan dat hij nu ook maar een ogenblik in verlegenheid zou komen te zitten, al waren de winkels reeds lang gesloten.

In zijn huis in de Victoria-Street, hetwelk hem reeds vaak grote diensten had bewezen wanneer hij zich moest vermannen of zich enige tijd aan de cir-

culatie moest onttrekken», zoals hij dat noemde, bezat Raffles in de kelder een uitgezochte verzameling zeer eenvoudige meubels en daaruit ging hij thans een keus doen.

Een tweetal matrassen, twee eenvoudige ijzeren ledikanten, een wrakke wastafel met wat er bij behoorde, een keukentafel, een paar matten stoelen, een bruin geschilderd wandkastje, zoals men ze vroeger wel aantrof in de kamertjes onzer gediensigen, en dat was alles.

Dit weinige schamele meubilair werd met een paar grote fotografische toestellen, driepoten, ontwikkelschalen, glazen trechters, maatglazen, enige dozen met gevoelige platen, drukramen en andere

fotografische benodigdheden, op een paar in allerijl gehuurde handkarren geladen en door een kruier vergezeld, togen de beide mannen omstreeks half elf in de avond naar hun nieuw verblijf, waarbij zij zorg droegen, dat zij de Chapel-Street zorgvuldig meden en zoals de wens van de eigenaar luidde, hun intrede deden door de achterdeur.

De meubelen werden naar de zolder gedragen, een soort kamertje werd afgeschoten met behulp van een paar oude lappen, de kruier werd betaald en weggezonden en om twaalf uur konden de beide vrienden zeggen, dat een lastig gedeelte van hun taak reeds achter de rug was.

HOOFDSTUK IV

DE MICROFOON

Zo overrijk was het leven van Raffles en van Brand aan avonturen geweest, onder zo talloze ongewone omstandigheden hadden zij de nacht moeten doorbrengen, soms aan boord van een schip, soms in een weelderig bed, nu eens in een schommelende hangmat, dan weer op een bed van mos onder de blote hemel, dat zij volstrekt geen moeite hadden, in het vreemde huis in slaap te komen, maar binnen enkele minuten, nadat zij zich ter ruste hadden begeven, insliepen en niet wakker werden vóór de zon reeds door het dakvenster naar binnen scheen.

Zij ontwaakten bijna tegelijkertijd, keken elkaar eens glimlachend aan, rekten zich uit en sprongen toen uit hun ledikanten.

— Wij missen ons ochtendbad, Charles en dat is hard genoeg. Maar wanneer wij als fotografen hard werken, dan is er misschien wel kans hier ergens een douche aan te brengen.

— Geloof je dan, dat het de moeite waard zou zijn? vroeg Brand met een tamelijk pijnlijk gezicht. Denk je dat het zo lang zal duren?

— Daar zou ik tenminste maar op rekenen. Er zullen, denk ik, verscheidene dagen verlopen, vóór Wilson zich weer wat vrijer durft te bewegen! En nu zal je wel zo goed willen zijn, mijn waarde,

voor het ontbijt te gaan zorgen, terwijl ik ons nieuw verblijf eens zal opnemen.

Brand kleedde zich zo snel als hij kon aan, daalde de achtertrap af, voorzien van een boodschappennet en sloeg in de buurt een flesje melk, thee, brood en boter, jam, kaas en eieren, en natuurlijk de voor iedere Engelsman onmisbare ham in.

Toen hij, bepakt met deze voorraad, de zolder weer betrad, die met een stevige deur kon worden afgesloten, zag hij Raffles op een paar meters afstand van het zolderraam naar buiten turen.

— Wat doe je daar? vroeg hij, terwijl hij het zware boodschappennet behoedzaam op het withouten keukentafeltje neerlegde.

— Kijken! antwoordde Raffles lakoniek.

— Waar kijk je naar?

— Waarnaar zou ik anders kijken, dan naar het huis van Wilson! riep Raffles enigszins ongeduldig.

— En heb je iets bijzonders gezien?

— Neen, dat niet! Ik tracht van hier af achter de verdeling van de verschillende vertrekken te komen, en zover ik dat kan waarnemen zonder kijker, bevindt zich op de derde verdieping de werkkamer van onze man, dat vertrek met de bruin fluwelen gordijnen voor de ramen, en het ijzeren balkon. Daar

naast is, geloof ik, een slaapkamer, misschien een logeerkamer, die niet gebruikt wordt, want het beddegoed ligt hoog in het ledikant opgestapeld, en ik kan vaag onderscheiden, dat er hoezen over de meubels zijn getrokken. Op de bovenste verdieping, het lijkt ook wel een zolder, slapen een paar van de bedienden, misschien wel allen, die hij heeft en die na het « incident » bij hem zijn gebleven. Dan heb ik nog een billardkamer kunnen identificeren en een soort ontvangsalon, waar een prachtige elektrische luster hangt, en waar fraaie meubelen staan.

— En Wilson zelf?

— Die heb ik nog niet gezien! Het is zeer lastig, dat wij geen sterk vergroterende kijker bij ons hebben, en het is volstrekt noodzakelijk, dat je er zo spoedig mogelijk een gaat halen uit ons huis in de Cromwell-Street. Je kunt dan meteen eens omzien naar onze vriend Ellen en Dick Palmer, haar verloofde. Let er op, dat zij zich strikt volgens mijn aanwijzigingen gedragen, en zich zo weinig mogelijk 's avonds op straat wagen; ik acht het gevaar niet geweken vóór zij veilig en wel buitenslands zijn. Vraag ook of Palmer reeds werk heeft gemaakt van de nodige passen voor Amerika! En wacht nog eens, ik zal meteen maar een lijstje opmaken van dingen, die wij noodzakelijk moeten hebben! Ik heb een klein plannetje bedacht, dat ik ten uitvoer zal brengen, wanneer Wilson ons daar de tijd toe laat! Terwijl jij weg bent, zal ik zelf op straat op wacht staan, dat Wilson geen stap kan doen, zonder dat wij weten, waarheen hij zich begeeft! Wij zullen afspreken, dat wij elkaar in ieder geval voor de lunch weer treffen.

En terwijl Brand de opdracht van Raffles ten uitvoer ging brengen, vatte deze zelf post op enige afstand van het huis van Wilson en wachtte daar met het geduld van een kat.

Omstreeks half tien kwam de auto van Wilson voorrijden, welke Raffles aanstonds herkende; het was een licht-

grijze coupé de ville, van een bekend Frans merk, een sierlijke Peugeot.

Daar Raffles hier natuurlijk op verdacht had moeten zijn, had hij zich bijtijds verzekerd van de diensten van een taxi-chauffeur, en zodra Wilson was ingestapt, deed Raffles desgelijks, na de chauffeur last te hebben gegeven, de grijze auto op geruime afstand, maar zonder haar ooit uit het oog te verliezen, te volgen.

De rit duurde ongeveer een half uur, en toen matigde de taxi haar vaart, Raffles, door de voorruit kijkende, zag de grijze auto stil staan voor het gebouw van de Derby-club, in de Oxford-Street, waarvan Wilson lid was.

— Hier zal hij wel lunchen, bromde Raffles half binnensmonds voor zich heen.

Raffles bleek goed te hebben gezien en Wilson bleef ongeveer anderhalf uur weg, keerde toen weer terug en nam in zijn auto plaats, die wegreed.

En van dat ogenblik af bleef Raffles zijn man achtervolgen, maar zonder ander resultaat, dan dat hij om twaalf uur in de nacht ongeveer drie pond sterling voor taxis had besteed.

Tamelijk vermoeid en niet bepaald goed gehumeurd trad Raffles om bij één uur het zoldervertrek binnen, waar Brand hem zeer ongerust wachtte.

— Waar ben je toch de gehele dag geweest? vroeg de jonge man op zachte toon, terwijl hij Raffles de beide handen toestak.

— Het is de schuld van die bandiet Wilson, bromde Raffles. Ik heb hem geen ogenblik losgelaten.

— En... enig resultaat?

— Niet het minste. Hij gedroeg zich als een Londenaar van zijn stand het pleegt te doen. Hij lunchte in zijn club, hij bracht een paar bezoeken, hij dineerde in een eerste rangs hotel, en ging naar een Variététheater, hij soepeerde in een wijnrestaurant en ging toen slapen.

— Als hij dat een poos voortzet, wacht ons een vermakelijke tijd, zei Brand zuchtend.

— Wij zullen die tijd sterk verkorten Charles, hernam Raffles. Ik zei je reeds, dat ik iets bedacht had en wanneer je er niets op tegen hebt, zullen wij nog vannacht ons plan ten uitvoer brengen. Je zult er echter op moeten rekenen, dat er in de eerste uren van slapen niets zal komen.

— Dat kan mij niet schelen dat is mij liever, dan dat wij hier misschien wekenlang werkeloos op de loer moeten liggen. Wat ben je van zins?

— Ik wil naar het huis van Wilson.

— Wat wil je daar doen?

— In zijn huis wil ik niets doen, er op wil ik zijn! Maar je zult het wel spoedig genoeg zien. Ik ben blij, dat ik reeds voor alles gezorgd heb, zodat we weinig anders behoeven te doen, dan op het dak van zijn huis te klimmen.

— Je spreekt er over, Edward, alsof het gemakkelijk uitvoerbaar was, maar ik kan niet zien, dat we daar zo spoedig zullen komen.

— Het zal gemakkelijker gaan dan je denkt. Ik heb vanochtend, terwijl ik op wacht stond, de omgeving eens goed opgenomen. Op de hoek van de Chapel-street, aan de kant, waar zich zijn huis bevindt, is een fabrieksgebouw, en langs de zijmuur lopen een vijftal brandtrappen, die door smalle overlopen met elkaar in verbinding staan, en waarvan de onderste uitkomt op een soort binnenplaatsje, door een manshoge muur van de straat gescheiden. Wij hebben dus niets anders te doen, dan te trachten ongezien over de muur te klimmen.

Onder het spreken had Raffles in een kist gerommeld, waarin zich ook verschillende fotografische benodigdheden bevonden en had er een zorgvuldig opgerolde en zeer lange en goed geïsoleerde, dunne koperen draad uitgenomen.

Hij haalde er nog enige andere voorwerpen uit, waarvan Brand de bedoeling niet aanstonds begreep en tenslotte opende hij een sierlijk doosje, waaruit hij een klein, rond voorwerp nam, dat hij zorgvuldig begon te onderzoeken.

— Wat is dat? vroeg Brand nieuwsgierig.

— Een microfoon, mijn waarde.

— Ik geloof, dat ik je plan begin te doorzien. Je wilt trachten dat kleine voorwerp, hetwelk ieder geluid vele tientallen malen versterkt overbrengt, ongezien, ergens in het huis van onze man aan te brengen.

— Zo is het, en wanneer dat ons gelukt, Charles, dan geloof ik te mogen zeggen, dat wij ons doel heel wat nader zijn gekomen.

Raffles had het kleine, fijn bewerkte voorwerp weer in het doosje teruggelegd en in zijn zak laten glijden.

Hij hernam nu:

— Het lastigste van de onderneming is binnenshuis te komen, zonder dat de bewoner het bemerkt en onze microfoon aan te brengen. Toch moeten wij het beproeven; als de kerel ons overvalt kunnen wij aanstonds aan de zaak een einde maken.

De beide vrienden voorzagen zich nu nog van enige voorwerpen, welke zij wel spoedig zouden nodig hebben, en daarop maakten zij zich gereed, het vertrek te verlaten.

Maar op de drempel wendde Brand zich naar Raffles om en vroeg op gedempte toon:

— Dat is waar, op welke wijze denk je de draad naar de overzijde te krijgen?

— Dat zal heel weinig moeilijkheden opleveren. Wij laten hem aan de overzijde eenvoudig zakken, wel te verstaan niet van het dak van Wilson's huis, maar een weinig verder, daar hij anders misschien de draad vroeg of laat zal zien. Vervolgens keert één van ons naar dit vertrek terug, laat een dunne koord uit het vensterraam neer, de man, die op straat is achtergebleven, knoopt de uiteinden van de draad en het touw aan elkaar en degene, die hier is, heeft verder niets anders te doen, dan het touw in te palmen en vervolgens ook de elektrische draad. Later kunnen wij die draad in plaats van hem rechtstreeks in ons vensterraam binnen te leiden, een paar huizen verder over de straat heenspannen en vervolgens langs de rand van de dakgoot in onze kamer brengen. Wilson zou wel een zeer voor-

treffelijke verrekijker moeten bezitten, om dat van de overzijde af te ontwaren. En nu voorwaarts, Charles!

Raffles sloot zorgvuldig de deur van de zolder achter zich, en daarop gingen de beide mannen zachtjes de trappen af en verlieten het huis door de achterdeur die hen als ingang was aangewezen, daarbij zorgdragende, dat de deur op een kier bleef staan.

Na ongeveer tien minuten lopen stonden zij aan het begin van de muur, die de kleine binnenplaats van de fabriek van de straat afsloot

Daar de muur tamelijk hoog was, had Raffles de voorzorg genomen, zich te voorzien van een voorwerp, dat bij de beklimming van dergelijke muren meermalen grote diensten had bewezen, en toch zeer gemakkelijk in de zak was mede te nemen.

Met behulp van dit primitieve ladder-tje van slechts één trede, had Raffles zich spoedig over de muur gewerkt, waarop Brand hem op dezelfde wijze volgde, die daarop het stalen klimtuig naar zich toe trok, met behulp van een koord, dat aan de bovenste buis bevestigd was.

Zonder een ogenblik te verliezen richtten zij hun schreden naar de brandtrap.

Met buitengewone snelheid en toch zonder enig gerucht te maken, beklommen de twee mannen achtereenvolgens de brandtrappen tot zij de rand van het dak bereikt hadden.

Hier hielden zij stil, teneinde een weinig op adem te komen.

Het dak van de fabriek was volkomen

vlak en slechts hier en daar onderbroken door een schoorsteenpijp; het viel Raffles en Brand dan ook zeer gemakkelijk de tocht over de gehele fabriek te volbrengen.

Zij klommen vervolgens op het dak van het aangrenzende huis, staken ook dit over en herhaalden dit nog enige malen.

Eindelijk hield Raffles Brand met een gebaar tegen en zei:

— Hier is het. Wij staan nu op het huis van de man, die mijn doodsvijand is en die zeker geen seconde zou aarzelen, mij het leven te benemen, als hij wist wie ik was, en als hij mij in handen kreeg.

— Hoe komen wij binnenshuis?

Raffles dacht even na en antwoordde toen:

— Verreweg het beste zou zijn te trachten in de werkkamer zelf door te dringen, want daar zouden wij het beste de plaats kunnen bepalen, waar de microfoon kan worden aangebracht. Ik denk echter, dat het vertrek wel vol voetangels en klemmen zal liggen en het zou wel eens kunnen zijn, dat wij er niet zo gemakkelijk weer uitkwamen als wij er binnen geraakten, juist zoals ons dat een paar keer is overkomen in het huis van professor Shydrift, een waar moordenaarshol.

— Als dat zo is, Edward, dan kan ik werkelijk niet goed inzien, hoe wij de microfoon moeten aanbrengen, sprak Brand schouderophalend.

— Laten wij maar eens eerst trachten ongemerkt binnenshuis te komen. De rest vinden wij vanzelf, zei Raffles vastberaden.

HOOFDSTUK V

IN HINDERLAAG

Raffles liet geen tijd verloren gaan. Hij liep naar de voorkant van het dak, wierp zich daar voorover en onderzocht de voorgevel.

Hij stak het hoofd over de rand en het eerste wat hij zag, was de stevige ijzeren hijsbalk, die zich boven het middeste, vrij grote zolderraam bevond.

Op zijn weg naar de dakrand was hij tweemaal een luik gepasseerd, dat gesloten was en dat hij ook zorgvuldig dicht liet.

Wilson moest wel overtuigd zijn, dat, als ooit de politie onverwachts een inval bij hem zou doen, zij zeker onder anderen naar het dak zou gaan en dan door de zolderluiken naar binnen zou willen dringen.

Het was echter niet aan te nemen, dat de agenten van politie de gevaarlijke weg langs de hijsbalk zouden nemen, op gevaar af de hals te breken.

Het lag dus voor de hand, dat er aan de zolderluiken en niet aan het raam een alarminrichting zou zijn aangebracht, en daaruit vloeide weer voort, dat men langs de laatste weg moest trachten binnen te komen.

Brand had zich naast Raffles neergeworpen en vroeg op fluisterende toon:

— Dat ziet er niet bepaald verleidelijk uit, Edward. Wil je hier naar beneden gaan?

— Het zal minder moeilijk gaan, dan het je op het eerste gezicht toeschijnt, antwoordde Raffles. Zeker, die hijsbalk steekt uit boven een angstwekkende afgrond, en wie valt, zal natuurlijk nooit meer de gelegenheid hebben enig avontuur te ondernemen. Maar daarvan behoeft volstrekt geen sprake te zijn. Je ziet, dat de hijsbalk zeer hoog is aangebracht en van het dak af kan men er gemakkelijk schrijlings op plaats nemen. De eerste man neemt een dik touw mee, slaat het om de hijsbalk heen, legt er een stevige knoop in en zet nu beide voeten in de aldus gevormde lus. Hij zal zich dan voor het zolderraam bevinden en natuurlijk moet dit van buiten geopend worden. Laat ons geen tijd verliezen.

De beide mannen lieten hier op het dak achter wat zij beneden niet strikt nodig zouden hebben en na zich aldus te hebben ontlast van alles, wat hen zou kunnen hinderen, begonnen zij aan de zware taak, die hen te wachten stond.

Raffles haalde een vingerdik, zeer sterk touw te voorschijn, dat ongeveer twee meter lang was, nam het in het midden tussen de tanden en schoof zich nu zover over het dak vooruit, dat hij op de huisbalk kon plaats nemen, als een ruiter te paard.

Het was een ijzingwekkend gezicht, hem daar zo te zien zitten zonder enig houvast, maar Raffles scheen zich zo rustig te voelen, zo volkomen vrij van iedere duizeling, alsof hij in zijn gemakkelijke stoel voor de haard in de grote conversatiezaal van de Windsorclub zat.

Hij legde het dikke touw om de hijsbalk heen, knoopte vervolgens de uiteinden stevig aaneen, zodat het touw een lus vormde, zette daarin zijn ene voet, als in een stijgbeugel en zwaaide het been over de balk; in deze gevaarlijke houding, zich met een hand aan de dakrand vasthoudend, begon Raffles het dakraam te onderzoeken.

Het was een eenvoudig dubbel raam en toen hij naar binnen keek, zag hij niets anders dan een grote zolderruimte met een paar droogstokken.

Raffles haalde een kleine snijdiamant uit zijn zak, sneed een hoek uit één der ruiten, groot genoeg om er de hand door te kunnen steken en wist zo de spagnolet te bereiken, welke hij naar beneden trok, zodat hij nu het raam kon openen.

Dit alles had nauwelijks een paar minuten geduurd, maar al die tijd had Brand met een kloppend hart toegekeken, vol bewondering voor de stoutmoedigheid van zijn vriend, die daar tussen hemel en aarde hing.

Raffles hief het hoofd op, keek hem glimlachend aan en zei op fluisterende toon:

— Je ziet, dat het niet veel te betekenen heeft. Ik ga nu naar binnen, volg mij zo spoedig mogelijk.

Raffles had nu niet anders te doen, dan zijn voet op de smalle vensterbank te zetten en het volgende ogenblik stond hij op de zolder voor 't geopende raam.

Voor Brand was het werkje heel wat gemakkelijker, maar toch moest hij al zijn geestkracht te hulp roepen, alvorens hij het waagde zich schrijlings op de hijsbalk te zetten, met zijn voet naar de lus van het touw te tasten en ten slotte zijn been over de balk te slaan.

Hij slaakte een zucht van verlichting, toen hij eindelijk naast Raffles stond.

Raffles had voorzichtig het zolder-raam weer gesloten en wierp nu een blik om zich heen.

De twee mannen bevonden zich op een ruime zolder en rechts was het begin zichtbaar van een leuning. Daar bevond zich blijkbaar de trap, die naar de lagere verdiepingen voerde.

Raffles waagde het er op zijn zaklantaarn te ontsteken en hij bemerkte nu, dat hij hier in ieder geval wel niet zou worden gestoord, want de vertrekkende van de bedienden bleken zich elders te bevinden.

Voortsluitend op de punten hunner voeten staken de beide vrienden de zolder over, tot zij de trap bereikt hadden, welke zij begonnen af te dalen.

Hoewel Raffles nog nimmer een voet in dit huis gezet had, scheen hij geleid te worden door een soort instinct, dat hem onfeilbaar de juiste weg aangaf.

Toen de beide vrienden de vierde, dat wil zeggen, de bovenste woonverdieping bereikt hadden, stond Raffles een ogenblik stil, keek rond en zei toen zo zacht, dat Brand moeite had hem te verstaan:

— Wij moeten gindse dwarsgang in. Ik wil trachten een kamer te bereiken, die boven de werkkamer van onze man is gelegen. Het is een groot geluk, dat hij niet in een der kamers van deze verdieping slaapt.

Brand bij de hand vattende, trok hij hem met zich mede, liep de dwarsgang teneinde en hield nu stil voor een eikenhouten deur, na zich eerst door een blik door het gangraam naar buiten te hebben overtuigd, dat hij zich inderdaad op de goede plek bevond.

Weer stond Raffles enige minuten achtereen doodstil, maar toen hij niet het minste gerucht in het grote huis hoorde, vatte hij voorzichtig de kruk van de deur en draaide die langzaam, zeer langzaam om.

Er verlieden wel vijf minuten alvorens Brand zag, hoe de deur begon te kieren. Zij was dus niet op slot geweest.

Raffles duwde de deur verder open en nu traden de beide mannen een tamelijk ruime kamer binnen, die zeker heel weinig gebruikt werd en waar

slechts weinige meubelen zich bevonden.

Het vertrek had twee ramen, die op straat uitzagen en het eerste wat Raffles deed, was de zware gordijnen voor die ramen te sluiten, opdat geen lichtstraal van zijn zaklantaarn naar buiten kon doordringen.

De kamer bleek geen andere deur te hebben, dan die op de gang uitkwam, en nadat Raffles deze versperd had met een paar stoelen, welke bij de minste poging om de deur te openen, moesten omvallen en hem zouden waarschuwen door het geraas, konden de twee mannen tegen iedere overval zich veilig achten.

De beide zaklantaarns werden op volle sterkte gebracht en dadelijk haalde Raffles zijn kleine tas met instrumenten te voorschijn, na het vertrek met een snelle blik te hebben opgenomen.

— Waarom ben je niet aanstonds naar de werkkamer gegaan? vroeg Brand op fluisterende toon.

— Dat blijkt overbodig te zijn, mijn jongen, antwoordde Raffles, hoe minder sporen wij nalaten en hoe beter dat voor ons is.

— Wat wil je dan doen?

— Dat zul je zien. Wij treffen het bijzonder, dat deze kamer klaarblijkelijk slechts heel weinig gebruikt wordt.

Nog terwijl hij sprak was Raffles neergeknield voor de kleine open haard. Hij stak de hand in de opening van de pijp, tastte even rond en fluisterde tevreden:

— Deze haard is in geruime tijd niet gebruikt, want de pijp is zo goed als geheel vrij van roet. Help mij eens, Charles, dit kleine haardje te verplaatsen.

In een oogwenk hadden de beide mannen de haard een weinig verzet, zodat Raffles de vloerplaat kon oplichten, waarop hij geplaatst was.

Daaronder bevond zich onmiddellijk de vloer, die daar met linoleum overdekt was.

Ook dit linoleum lichtte Raffles op en vervolgens maakte hij één van de korte in dwarse richting gelegde planken los.

Raffles stak de hand in het gat en zijn vinger bereikte de rieten laag, waartegen in het werkvertrek het stukwerk moest zijn aangebracht.

Hij verwijderde dit riet over een handbreedte, zodat het gips bloot kwam en met behulp van een eigenaardige boor, begon hij nu de laag aan te tasten.

Het duurde niet lang of de laag was zover verwijderd, dat er nog slechts een zeer dun vliesje over was, nauwelijks een paar millimeter dik.

In deze opening nu, na haar in het midden met een potlood voorzichtig te hebben doorboord, welke opening zeker niet zichtbaar zou zijn in het studeervertrek, bevestigde Raffles de microfoon in het gat, na er het einde van de elektrische draad aan te hebben bevestigd en leidde deze vervolgens behoedzaam onder het zeil door en vervolgens bij één der ramen.

— Nu eerst werd de haard weer op zijn plaats gezet en alle sporen, die aan zijn verplaatsing moesten herinneren, werden met de grootste zorgvuldigheid uitgewist.

Nadat de lantaarns gedoofd waren, opende Raffles het raam en zei zachtjes tot Brand:

— Ga nu weer naar de zolder en laat uit het raam een touw zakken, aan het einde voorzien van een ijzeren haak, hier is hij, waaraan ik de rol geleidingsdraad kan ophangen, die je vervolgens kunt ophalen.

Brand liep haastig het vertrek uit en nadat Raffles een minuut of tien gewacht had, zag hij de haak neerdalen.

Hij greep hem, gaf een korte ruk, tenslotte Brand te waarschuwen, hing er de zware rol elektrische geleidingsdraad aan en zag die spoedig uit het oog verdwijnen.

Daar hij volstrekt geen reden had, zich langer in dit vertrek op te houden, opende hij ook de gordijnen van het andere raam weer, zette de stoelen op hun plaats, overtuigde zich, dat de lichtgrijs beschilderde draad niet beklemd geraakt was tussen de raampost en het raam zelf, en verliet daarop het vertrek.

Hij beklom de trap en voegde zich bij Brand, die met de rol in de hand gereed stond.

— Wat nu? vroeg de jonge man.

— Nu naar het dak; stel je gerust, langs een minder gevaarlijke weg ditmaal. Wij zullen één van de luiken opzoeken en als er een alarminrichting is, dan zullen wij die wel tijdelijk buiten werking kunnen stellen.

Spoedig hadden de twee vrienden het luik gevonden, waartegen een ladder geplaatst stond, maar een veiligheidsinrichting was volstrekt niet te bespeuren. Misschien was Wilson wel van oordeel geweest dat de politie zulk een inrichting niet in zijn voordeel zou uitleggen. De twee mannen hadden dus verder niets anders te doen, dan de draad op het dak te brengen, zorg dragende, dat hij nergens beklemd raakte, de strik van touw om de hijsbalk naar

zich toe te trekken en los te maken en de draad zo dicht mogelijk langs de dakrand een paar huizen verder te brengen.

Hier werd hij vastgemaakt aan een steunijzer en nu was alles gereed om de rest van de rol draad naar beneden te laten zakken.

— Ik zal hier blijven, Charles, zei Raffles, jij gaat naar beneden en je doet wat ik zoeven gezegd heb. Ik hoop, dat je aan een half uur genoeg hebt, want een verblijf op dit open dak behoort in dit jaargetijde niet bepaald tot de aangename ontspanningen.

— Hoe zul je weten, dat ik aan de overzijde ben aangekomen?

— Je kunt mij een sein geven, met je sigarettenaansteker. Van hier kun je duidelijk het huis zien, dat je moet uitkiezen; dat met die nagemaakte oud-Hollandse trapgevel.

HOOFDSTUK VI

DE AFGELUISTERDE BOODSCHAP

Brand ging heen om de hem opgedragen taak ten uitvoer te brengen en het duurde niet lang, of Raffles had hem uit het oog verloren.

De jonge man bleek zich echter zeer te hebben gehaast, want reeds 'n kwartier later zag Raffles vlug achter elkaar het kleine vlammetje van de sigarettenaansteker flikkeren.

Dadelijk liet hij voorzichtig de overschietende elektrische draad zakken en daarop haastte hij zich op zijn beurt naar de straat.

Hij daalde vlug de brandtrappen af, klom over de muur, wat van de binnenzijde af veel gemakkelijker ging, daar er aan die kant een grote hoop stenen opgestapeld lagen, noodzakelijk voor 'n uitbreiding van de fabriek en korte tijd daarna kon hij het uiteinde van de elektrische draad vastknopen aan een touw, hetwelk Brand met een stuk lood bezwaard had.

Brand kon dus dadelijk waarnemen, wat Raffles in de eenzame straat verrichtte, en zodra deze hem het teken

gaf, begon hij het touw en vervolgens de draad in te palmen.

Zodra nu Raffles zich op zijn beurt bij hem gevoegd had, werd het werk afgemaakt, dat bestond in het leiden van de draad langs de dakgoot, tot hij eindelijk verdween door het raam van hun eigen zolderkamer.

De arbeid had bijna vier uur geduurd en Brand slaakte een zucht van verlichting, toen hij zich eindelijk ter ruste kon begeven.

Maar Raffles was niet tevreden vóór hij de draad in verbinding had gebracht met het luistertoestel en verder met een tamelijk krachtige inductieklos, waarvan hij de beide koperen handvatsels aan zijn voeten bevestigde.

Het was een tamelijk pijnlijk waarschuwingssein, maar Raffles wist nu tenminste, dat zodra de microfoon onder de invloed van een menselijke stem zou beginnen te trillen, het geprik van de inductieklos hem wakker zou maken.

Het was bijna zeven uur in de ochtend, toen eindelijk ook Raffles, tevreden over zijn arbeid, insliep.

De volgende ochtend hervatten de beide vrienden zogenaamd hun arbeid als fotograaf, maar ditmaal was ook Henderson te hulp geroepen en de drie mannen zaten beurtelings met de ontvanger van het microfoonstelsel tegen de beide oren gedrukt, te luisteren, in de hoop, iets te zullen opvangen van hetgeen er in de werkkamer van Wilson zou worden gesproken.

Geruime tijd bleef alles zeer stil en reeds meende Raffles te moeten vrezen, dat er iets met het toestel of de draad niet in orde was, en dat misschien deze laatste was afgeklemd, of, wat heel wat erger zou zijn, dat de draad toch nog ontdekt was door één van de bedienden van Wilson die zich dan natuurlijk gehaast zou hebben zijn meester te waarschuwen. Maar omstreeks elf uur in de ochtend ving Brand, die op dit ogenblik op de luisterpost zat, een licht geruis op, dat langs de draad zijn oor bereikte. Het klonk, alsof er een deur werd geopend en vervolgens hoorde hij, zo duidelijk

alsof hij in het vertrek aanwezig was, het openduwen van een paar balkonramen.

Raffles, die in zijn nabijheid was, zag aan de verheugde uitdrukking op het gelaat van de jonge man, dat deze iets vernomen had en dat dus het toestel behoorlijk werkte, maar hij wachtte er zich wel voor, zijn aandacht af te leiden door hem een vraag te stellen en vergenoegde er zich mede de jonge man te wijzen op de blocknote en het potlood, die onder het bereik van zijn hand lagen, opdat hij dadelijk alles zou kunnen noteren wat hem van belang scheen.

Maar Brand maakte van de blocknote geen gebruik en na ongeveer een half uur deed hij de koptelefoon af en zei tot Raffles:

— Voorlopig kunnen wij wel wat rust nemen; Wilson is uitgegaan en komt niet voor vanmiddag terug na het eten.

— Dat is waar, ik heb hem geen twee minuten geleden zijn huis zien verlaten, sprak Raffles. Wat zei hij?

— Hij sprak tegen de butler, die blijkbaar bij hem was en gaf hem enige bevelen. Toen schreef hij een paar brieven en het toestel werkt zo zuiver en zonder nevengeruis, dat ik zelfs het krassen van de pen over het papier kon horen.

— Wat zei hij tot de butler?

— Hij gelaste hem de brieven weg te brengen, die hij geschreven had en zei hem toen, dat hij uitging, buitenshuis lunchte en niet voor half drie, of drie uur zou terugkeren.

— Nu, dat heeft ook niet veel om het lijf, hernam Raffles. Het heeft ook geen zin hem overdag na te gaan, naar ik meen, want het spreekt natuurlijk vanzelf, dat hij wel zo verstandig zal zijn, zich niet in te laten met zijn bondgenoten, zeker niet overdag. Nu, wij zullen van de gelegenheid gebruik maken, onze ledematen een weinig uit te rekken door een kleine wandeling. Ik zal vriend Henderson echter moeten verzoeken hier achter te blijven en het huis van Wilson goed in het oog te houden, om mij later te kunnen berichten of er bezoeken zijn geweest.

Henderson had zich op last van Raffles voorzien van een sterk vergrotende prismakijker en daarmee gewapend zou het hem niet moeilijk vallen duidelijk de trekken te onderscheiden van allen, die zich aan het huis kwamen aanmelden.

Henderson stelde zich op enige afstand van het zolderraam op. Van dat oogenblik af was zijn aandacht slechts gericht op het huis aan de overzijde, waar hij een doods vijand van zijn meester wist wonen, en men zou hem eerder aan stukken hebben kunnen snijden, dan dat men hem zou hebben kunnen dwingen zijn plaats te verlaten.

Toen Raffles en Brand van hun wandeling terugkeerden, moest de brave reus hen echter mededelen, dat hij niets ontdekt had, wat de moeite van het rapporteren waard was.

Hij had niets gezien, dan dat een paar bedienden enige boodschappen gingen doen en dat zij voorts hun tijd besteedden aan het afstoffen en verder reinigen van verschillende vertrekken, daarbij geholpen door een werkvrouw en een aardig dienstmeisje.

En als men hen zo vreedzaam aan de gang zag, dan zou men zeker niet kunnen geloven, dat zich in datzelfde huis een man ophield, van wie Raffles maar al te goed wist, dat hij een der grootste misdadigers was, die ooit in Londen geleefd hadden.

— Het is waar, hij wist niet veel van het verleden van de man, maar hij kende de vreselijke voorschriften van het Genootschap van de Gouden Sleutel, die eisten dat het bende hoofd op zijn minst een paar halsmisdaden moest hebben gepleegd, dat wil zeggen, dat hij zich zou hebben schuldig gemaakt aan moord met voorbedachte rade. De enige misdaad, waarvoor de Engelse wet de doodstraf eist.

Aan die eis hadden Shydrift en Nicholson, en in mindere mate ook Dr Fox voldaan en men behoefde er niet aan te twifelen, of Wilson was van hetzelfde kaliber.

En daar hij zeker wel even sluw zou zijn, als zijn drie voorgangers, zou Raf-

fles, dat wist hij maar al te goed, heel wat moeite hebben, de bandiet onschadelijk te maken.

Maar juist omdat hij wist, welke grote bezwaren hij te overwinnen had, nam hij zich voor om niet te rusten, voor hij het doel had bereikt, de vernietiging van deze schurk, die een gevaar was, niet alleen voor hem, maar ook voor de gemeenschap...

Wilson bleek een man van de klok te zijn, want juist om half drie keerde hij weer naar huis terug en onmiddellijk zette Raffles zich het luistertoestel weer op het hoofd.

Hij hoorde hoe Wilson zijn studeerkamer binnen kwam, hoe hij plaats nam aan zijn bureau, hoe hij verscheidene laden openschoof en hoe hij tenslotte weer begon te schrijven, lange tijd achter elkaar en slechts nu en dan ophoudend, waarschijnlijk om na te denken.

Dit duurde zo verscheidene uren en Raffles gaf tenslotte het toestel over aan Brand, die niet gelukkiger was en niets anders kon opvangen dan enkele bevelen, welke Wilson aan de butler gaf.

Zij waren van zeer weinig belang en voor Raffles van geen waarde.

Hij dacht er evenwel niet aan, zijn pogingen op te geven. Vroeg of laat zou Wilson zich toch moeten verraden; hij zou één zijner luitenanten ontvangen, hij zou wellicht telefoneren en daarbij natuurlijk gebruik maken van zijn eigen toestel. Kortom hij zou zich wel op de een of andere wijze bloot geven.

En Brand wist het, als er geen ander middel bestond, dan zou Raffles geen oogenblik aarzelen, als het moest weken achtereen, als een spin in haar web, hier op deze zolder te blijven huizen.

Maar het zou zo lang niet behoeven te duren.

Het was reeds zeer laat in de avond. Wilson had buitenshuis gedineerd en was omstreeks negen uur teruggekeerd.

Hij had zich onmiddellijk weer naar zijn kamer begeven en, daar vervolgens alles doodstil bleef, vermoedde Raffles, wiens beurt het was om weer te luisteren, dat de bandiet in een boek of tijdschrift verdiept was.

Tegen half elf diende de buttler een bezoeker bij hem aan, van wie de drie bespieders, wegens de duisternis, slechts zijn gestalte konden onderscheiden, toen hij aanbelde.

Maar wat Raffles vervolgens hoorde, was van het allergrootste belang, zoals het vervolg spoedig zal uitwijzen.

Want nadat de buttler zich weer bescheiden had teruggetrokken, begonnen Wilson en zijn bezoeker met gedempte stem en op driftige toon te spreken, over niemand anders dan over de Grote Onbekende.

En er waren nog geen vijf minuten verlopen, of Raffles was tot de overtuiging gekomen, dat er op de wijde wereld geen man bestond, die zozeer de haat en de wraaklust van Wilson had weten op te wekken, dan hijzelf.

Als Raffles er nog een ogenblik aan mocht hebben getwijfeld, dan moesten de woorden van helse wraakzucht, op de giffige toon door Wilson geuit, hem wel de overtuiging schenken, dat de chef van het genootschap slechts zeer korte tijd in onzekerheid had verkeerd aangaande de persoon van de man, die hem nog slechts kort geleden, reeds bij de eerste keer, dat hij tegenover hem kwam te staan, met het gevaar had bedreigd, dat de politie zijn identiteit zou doorgronden, die hem een drietal van zijn beste mannen had afgenomen en die hem zijn slachtoffer ter elfder ure had ontrukkt.

Zoiets kon alleen de grote avonturier. Raffles kon het nu vernemen uit de mond van zijn doodsvijand zelf.

De bezoeker was zeer waarschijnlijk een luitenant van de chef. Hij kreeg enige instructies maar, helaas, kon Raffles noch zijn naam te weten komen, noch wist hij in de verste verte, wie hij was.

Hij stond juist op het punt Brand met een wenk heen te zenden, teneinde de bezoeker bij zijn vertrek op te wachten en te zien, waar hij bleef, toen het gesprek plotseling werd beëindigd met een zin, die Raffles nog lang daarna in de oren zou klinken en zijn gelaat deed verstrakken.

Een ogenblik daarna verscheen de bezoeker in de deuropening, stapte in de auto, die hem blijkbaar had opgewacht en was reeds lang verdwenen, voor Raffles maatregelen had kunnen nemen, om hem te volgen.

— Je schijnt iets van belang te hebben gehoord, vroeg Brand nieuwsgierig, terwijl hij zijn hand op de arm van Raffles legde.

— Van zeer groot belang; Wilson heeft zoeven bezoek ontvangen van één van zijn helpers en om één uur van nacht hebben zij een bijeenkomst op de bekende plaats, zoals Wilson het noemde, waarbij verder beraadslaagd zou worden over de beste middelen, je onderdanige dienaar het levenslicht uit te blazen.

— Wat zeg je daar? riep Brand opgewonden. Maar dan hadden wij die bezoeker moeten volgen!

— Dat hadden wij, Charles, maar die opmerking komt een weinig te laat. Er blijkt al weer uit, dat ook het beste paard wel eens struikelt. Er is overigens niets verloren, want het spreekt van zelf, dat ik mij persoonlijk ga overtuigen, wat er tegen mij beraamd wordt.

— Wat! riep Brand uit. Wil je je werkelijk daarheen begeven?

— Dat wil ik.

— Maar zij zullen je vermoorden.

— Ik zal mij goed weten te vermommen.

— Je weet de plek van de samenkomst niet eens!

— Om die te vinden behoef ik Wilson slechts na te gaan. En nu genoeg gepraat. Er moet gehandeld worden. Neem het toestel over, het is niet onmogelijk, dat wij nog iets vernemen.

Brand wilde nog enige tegenwerpingen maken, Raffles wijzen op het vreselijke gevaar, waaraan hij zich ging blootstellen, maar reeds had deze hem het luistertoestel toegereikt en plaats genomen voor de kleine wandspiegel, om zich met de grootste zorg te gaan vermommen.

Voor er twintig minuten verlopen waren had het gelaat van Raffles een zodanige verandering ondergaan, dat

het zelfs voor Brand en Henderson nauwelijks te herkennen was.

Hij trok andere kleren aan, liet zijn revolver in zijn zak glijden, overtuigde zich, dat hij enige kleine voorwerpen bij zich had, die hem in geval van nood van dienst konden zijn, en trad op Brand toe.

— Heb je nog iets vernomen?

— Niets. Ik geloof niet, dat hij nog in de studeerkamer is.

— Dan ga ik nu heen.

— Je blijft dus bij dat onzinnige, gevaarlijke plan?

— Het is misschien gevaarlijk. Onzinnig is het niet. Vindt je het zo vreemd als een man nieuwsgierig is naar de middelen, welke men wil aanwenden, om hem uit de weg te ruimen?

— Neem ons beiden dan tenminste mee.

— Daar is geen sprake van. Alleen zie ik kans om ongemerkt binnen te dringen. Met z'n drieën is dat onmogelijk.

— Beloof mij althans, dat je mij aanstands telefonisch zult waarschuwen, wanneer je het huis ontdekt hebt, waar Wilson en zijn mannen bijeen komen.

— Als daartoe de gelegenheid bestaat, dan beloof ik het je, antwoordde Raffles. En nu moet ik dadelijk weg om voor een auto te zorgen, want waarschijnlijk maakt hij ook van zo 'n voertuig gebruik. Wat nog beter is, ik zou achter op zijn eigen auto kunnen klimmen. Nu, dat zullen wij nog wel zien. Tot ziens, vrienden.

Raffles drukte Brand en Henderson de hand, en het volgende ogenblik had hij het zoldervertrek verlaten, daalde vlug de trappen af, bereikte de straat en sloop naar de overzijde.

Juist kwam er een grote auto aanrijden, die voor het huis van grijze steen stil hield.

Zonder zich te bedenken, snelde Raffles er op toe en stelde zich zo op, dat men hem in de duisternis onmogelijk zou kunnen zien.

Het was geen eigen auto van Wilson, maar een gewone taxi, waarschijnlijk per telefoon besteld.

Het was duidelijk, dat Wilson, voorzichtig geworden door zijn ervaringen van de laatste dagen, zijn chauffeur niet in het geheim had willen nemen.

Na enige minuten ging de voordeur open en Wilson verscheen.

Hij liep haastig door de voortuin en noemde de chauffeur het adres, maar op zo zachte toon, dat Raffles het onmogelijk kon verstaan.

Daarop stapte Wilson in en op hetzelfde ogenblik zette Raffles zich op de bumpers van de auto, die dadelijk wegreed.

Raffles lette nauwkeurig op de weg, die het voertuig volgde.

De rit duurde nog geen half uur en toen stond de auto stil aan het begin van een straat in het oosten van Londen.

Raffles begreep volstrekt niet wat Wilson in deze buurt kon zoeken. Hij dacht hier nog over na, toen hij plotseeling een hevige slag op het hoofd kreeg, die hem deed duizelen.

Met een onwillekeurig gebaar tastte hij naar zijn zak, waar zich zijn revolver bevond, maar op hetzelfde ogenblik stormden er een viertal mannen op hem toe, die zich op hem wierpen, en waarvan er één hem met een gummiknuppel een tweede slag op het hoofd toebracht, die hem deed wankelen.

Hij had nog juist de kracht, één zijner aanranders neer te slaan en toen voelde hij, hoe hij werd overweldigd, hoe hem de armen op de rug werden vastgesnoerd, hoe hem een prop in de mond werd gestoken en hoe hij tenslotte in de auto werd geduwd.

Er namen drie mannen bij hem plaats, één vierde ging naast de chauffeur zitten. Het was de man, die op het dak van de auto was gekropen en hem de eerste slag had toegebracht, en daarop reed het voertuig snel weg naar een onbekende bestemming.

HOOFDSTUK VII

WAAR HENDERSON HANDELEND OPTREEDT

Henderson en Brand bleven achter en beiden voelden zich gedrukt en wisten, dat het hen volkomen onmogelijk zou zijn, de slaap te vatten, voor Raffles zou zijn teruggekeerd.

Het was hun maar al te goed bekend, aan welk vreselijk gevaar Raffles zich was gaan bloot stellen, indien hij in handen mocht vallen van het Genootschap van de Gouden Sleutel. Dan was zijn lot niet twijfelachtig, en zij zouden hem nimmer levend terugzien.

Brand zat nog steeds met het luister-toestel tegen de oren gedrukt.

Hij hoorde hoe de buttler nog enige bevelen ontving van Wilson en hoe deze daarop vertrok.

De buttler bleef alleen in de werkkamer achter. Daarop ging de deur open en er verscheen een bediende, met wie hij een gesprek aanknoopte.

Maar midden in een woord leek het of de draad plotseling afbrak; Brand hoorde niets meer.

— Wat is dat nu, bromde hij in zichzelf. Hoe komt het dat ik niets meer hoor?

Hij deed het luistertoestel af en onderzocht het, maar het was volkomen in orde.

Daar deelde hij aan Henderson zijn ervaring mede.

— Is het mogelijk, mijnheer Brand, dat die schurken de draad doorgesneden hebben? vroeg Henderson.

— Nu, op dit ogenblik, James? Dat klinkt niet erg waarschijnlijk. Zouden zij dat gedaan hebben nadat Wilson eerst zijn afspraak met een van zijn luitenanten had gemaakt? Neen. Ik denk eerder, dat de draad ergens is afgebroken door het schuren langs een schoorsteenrand of iets dergelijks. Hoe dan ook, ik wil zien wat het is. Ik zie toch geen kans om te slapen en het zal mij goed doen, wanneer ik mijn gedachten bij iets anders kan bepalen, dan bij deze onderneming van Mylord.

— Zo denk ik er ook over, mijnheer Brand.

Brand had reeds in de kist met gereedschappen gezocht naar de draadklemmen, soldeerbenedigheden en enige andere gereedschappen. Hij trok nu zijn korte duffel aan, drukte zich zijn pet op het hoofd en zei:

— Ik zal eens op het dak gaan zien, wat het is, James. Ik zal gaan zover ik kan komen en als het niet aan deze kant van de straat is, dan moet ik naar de overzijde. Wij moeten het contact herstellen, al zouden wij er uren aan moeten werken.

— Zal ik met u meegaan, mijnheer Brand? vroeg Henderson.

— Dat is volstrekt niet nodig, James en het is beter, dat er iemand hier blijft.

— Hoe zult u op het dak komen?

— Ik zal uit het dakraam klimmen, maar doe eerst het licht uit, anders zou men aan de overkant zien, wat wij doen en dat zou ons in grote ongelegenheid kunnen brengen.

Henderson draaide het licht uit en op de tast ging Brand naar het zolderraam en opende het.

Vlug als een kat klauterde Brand in de brede dakgoot, en Henderson zag, hoe hij zich behoedzaam op handen en voeten kruipende, verwijderde.

Bijna een half uur bleef Henderson wachten.

Toen hoorde hij een licht geruis, en even later zag hij het eerst de voeten, vervolgens de benen, ten slotte het bovenlichaam van Brand weer te voorschijn komen.

De jonge man sloot haastig het raam, schoof er het gordijn weer voor, en ontstak het licht.

Nu pas zag Henderson, dat hij zeer bleek was en dat zijn ogen een verschrikte uitdrukking hadden.

— Wat is er aan de hand, mijnheer Brand? vroeg Henderson ongerust! Gij ziet er uit alsof gij geesten hebt gezien! Hebt gij de fout gevonden?

— Ja, James, de draad is stuk geschuurd tegen de scherpe kant van een schoorsteen.

— Maar dat behoefde u toch niet zo te ontstellen? riep Henderson verwonderd.

— Dat deed het ook niet, James, als je mij zo ontsteld ziet, dan is het om een andere reden. Er zijn mannen op het dak!

— Wat zegt u daar? zei Henderson onthutst een stap achteruit doende. Op ons dak?

— Nog niet; zij zijn nog enige huizen verwijderd en schijnen daar te beraadslagen en te wachten!

— Te wachten? Waarop?

— Tot wij naar bed zijn gegaan, om ons dan te overvallen!

— Maar hoe weet u dat die kerels het juist op ons voorzien hebben? Zij kunnen wel voornemens zijn ergens in te breken!

Maar Brand schudde ernstig het hoofd en antwoordde:

— Neen, James, het is op ons gemunt. Al spraken zij zacht, de stemmen van twee hunner heb ik herkend; zij behoorden tot de bandieten, die enige dagen geleden in het landhuis van Wilson kwamen binnenvallen!

Nu was het de beurt van Henderson om te verbleken.

Zijn stem beefde, toen hij zei:

— Als dat zo is, mijnheer Brand, als het dezelfde kerels zijn, dan... dan hebben zij ons in een hinderlaag gelokt, dan heeft Wilson die microfoon ontdekt en met opzet de afspraak met zijn bezoeker gemaakt, ten einde ons op die wijze van elkaar te scheiden, en Mylord naar de plaats van de bijeenkomst te lokken.

Brand knikte bevestigend en zijn stem klonk somber, toen hij antwoordde:

— Dat moet ik nu ook vrezen, James. En wij zouden nog van niets weten, als niet bij toeval de draad gebroken was!

— Met hoeveren zijn zij?

— Er zijn er vier boven!

Henderson haalde minachtend de schouders op en zei:

— Dat is zo goed als niemand! Wat denken zij tegen ons te kunnen uitrichten?

Zij schijnen je geweldige lichaamskracht te kennen, James, en hier in huis bevinden zich nogmaals vier mannen, die precies om twaalf uur in de nacht tegelijk met hun vrienden op het dak hier binnen zullen dringen.

— Dat zijn er dus acht, maar hoe weet u dat?

— Ik hoorde hen er over spreken. Ik kon hen dicht naderen, verborgen achter een opstaande rand van het dak en de wind was in mijn richting.

— Maar denken zij ons dan werkelijk slapende aan te treffen?

— Zij zullen vast overtuigd zijn, dat we slapen, James.

— Waarom?

— Omdat de mannen, die zich hier in huis hebben laten binnen sluiten, een beproefd middel willen aanwenden en een bedwelmend gas door het sleutelgat heen in het vertrek willen spuiten.

— Maar dan zouden wij verloren zijn, riep Henderson uit.

— Neen, James, dat behoeft niet, tenminste wanneer wij hen voor zijn. Het is nu half twaalf en de vier mannen hier binnenshuis weten natuurlijk volstrekt niets af van hun kameraden op het dak. Welnu, ik stel voor, dat wij nu aanstonds naar het dak gaan, de vier kerels daar overvallen, dan rustig afwachten tot het twaalf uur is en als wij dan het zolderraam wijd open zetten, dan mogen de vier anderen zoveel gas binnen laten als zij willen, het zal hen niet baten. Wij houden ons bewusteloos, wij laten hen naderen en wij slaan hen neer.

— Maar met dat al, mijnheer Brand, kunnen wij de plek niet te weten komen, waar Mylord zich bevindt, want dat hij in de handen is gevallen van de bende, daar twijfel ik niet meer aan, riep de reus wanhopig uit. Maar stil, ik geloof, dat ik er al iets op gevonden heb. Ik zal een van de schurken op het dak wel weten te dwingen, mij de plaats te noemen. Ik heb van die overtuigingsmiddelen, die nog nooit hun doel hebben gemist. Thans hebben wij een half uur speling en in die tijd kunnen wij de politie waarschuwen, die de vier binnendringers in huis overvalt, zodat zij Wilson onmogelijk kunnen waarschuwen als het om twaalf uur blijkt, dat zij het nest ledig vinden.

— Het plan lijkt mij voortreffelijk, James. En wij zullen het onmiddellijk ten uitvoer brengen, hernam Brand opgewonden. Het is nu wel zeker, dat Mylord in het grootste gevaar verkeert en dat iedere minuut uitstel hem noodlottig kan worden. O, die duivelse Wilson! Kom mee, er moet gehandeld worden, maar denk er om dat je niet het minste gerucht maakt. Als slechts één der bandieten er in slaagt te ontsnappen is alles verloren, want hij zal zich wel haasten,

Wilson op de een of andere wijze te waarschuwen. Vooruit.

Na het licht weer te hebben uitgedraaid en zich van wapens te hebben voorzien, die weinig gerucht zouden maken, maar daarom niet minder afdoende hun uitwerking zouden doen, klauterden de twee mannen in de daggoot en vandaar op het dak.

Zich verbergende achter een schoorsteen of achter de opstaande randen der daken, kropen zij omzichtig en zo snel mogelijk voort na de plek, waar Brand zoeven de stemmen van de bandieten gehoord had.

Na enige minuten legde Brand zijn hand op de arm van Henderson en dwong hem aldus, stil te houden.

Zijn oor had weer de fluisterende stemmen der schurken opgevangen.

Hij bracht zijn mond zo dicht mogelijk bij het oor van de reus en fluisterde:

— Daar ginds zijn zij. Achter die schoorsteen. Laten wij hen dadelijk op het lijf vallen en zo weinig mogelijk leven maken. Zij moeten gebonden worden, zodra zij onschadelijk zijn gemaakt. Eerst moeten wij op het dak klimmen, dat nu voor ons ligt, hoger dan dit. Dan zullen wij hen wel dadelijk zien en op het zelfde oogenblik werpen wij ons op hen.

Zorg dragende, dat zij geen leven maakten, hesen de twee mannen zich op het hoger gelegen dak voor hen.

En het eerste, wat zij zagen, was het glimmende puntje van een sigaret.

Brand duwde Henderson met de elleboog in de zijde, het afgesproken teken.

Zonder een kreet te slaken, snelden de twee mannen vooruit en het volgende oogenblik waren zij midden tussen de verraste bandieten.

Henderson had zich voorzien van een gummiwapenstok, zoals de Amerikaanse politie gebruikt, een vreselijk wapen in zijn hand.

Snel als de gedachte liet hij deze knuppel neerdalen op het hoofd van twee der overrompelde schurken, die

zonder een kreet te slaken in elkaar zakten.

Een der kerels tastte naar zijn zak, maar Brand was hem te vlug af en een slag met een ijzeren staaf tegen de slaap van de man deed hem bewusteloos neerstorten.

De vierde man, ziende dat alles verloren was, wilde de vlucht nemen, maar Henderson was hem voor.

Hij greep hem heel eenvoudig bij een pand van zijn jas en trok hem zonder de minste inspanning achteruit, alsof hij een baby van een paar maanden geweest ware.

— Kom jij maar eens hier, vriend, zei de reus bedaard, met jou heb ik een appeltje te schillen.

Hij greep de woest tegenspartelende bandiet bij het middel, tilde hem van de grond en droeg hem met een paar stappen naar de rand van het dak.

Daar gekomen keerde hij hem ondersteboven, juist zoals een vuilnisman doet, die een asbak in zijn wagen wil leeg storten, en hield hem in die houding, het hoofd omlaag, boven de diepte, die onder de schurk gaapte, een afstand van bijna dertig meter.

— En nu zullen wij eens praten, begon Henderson volmaakt rustig. Ik geef je tien seconden om ons de plek te noemen, waar mijn meester zich op dit ogenblik bevindt. Heb ik dit dan nog niet uit je mond vernomen, dan zal ik je niet langer kunnen vasthouden; de ontroering, weet je. En dan zul je waarschijnlijk te pletter vallen. Ik begin te tellen. Een, twee, drie...

Een schor geluid wrong zich uit de keel van de bandiet, die onder zich de duistere ruimte zag, afgrijselijk in haar sombere verschikking.

Zijn lichaam kronkelde zich en nog had Henderson niet tot vijf geteld, of het kwam als een noodkreet over zijn lippen.

— Genade, ik zal alles zeggen, maar heb dan genade!

Met een enkele ruk had Henderson de bandiet op zijn voeten gezet, maar hij hield hem stevig vast.

— Spreek op nu en tracht ons niet te bedriegen, want dat zou je het leven kosten. Je blijft in onze macht, tot wij ons overtuigd hebben, dat je de waarheid hebt gesproken. In dat geval zeg ik je namens mijn meester de vrijheid toe.

— Raffles is nu in het huis in het oosten van de stad. Het ligt afzonderlijk in een grote tuin, aan het einde van Gravenlane.

— Wat heeft men met hem voor?

— Hij moet terecht staan voor de Bloedraad.

— Zo, nu, wij weten wat dat te betekenen heeft.

Terwijl dit alles voorviel, had Brand snel en handig de drie gevelde bandieten, die zwaar gewond waren, gebonden en gekneveld.

De vierde man onderging hetzelfde lot en werd daarop gedwongen met Brand en Henderson door het zolder-raam te klimmen.

Brand luisterde ingespannen, maar op de gang deed zich niets horen, waarschijnlijk zaten de vier bandieten nog ergens verscholen in het grote huis, uit vrees dat men hen ontijdig zou ontdekken.

Hij opende voorzichtig de deur en daarop vertrokken de twee mannen haastig, ditmaal langs de gewone weg, door de voordeur.

Op straat gekomen, maakte Brand gebruik van de eerste de beste telefooncel en stelde de politie op de hoogte, voor zover hij dit noodzakelijk achtte, en een kwartier later hadden een tiental krachtige agenten zich meester gemaakt van de vier schurken, die zij juist voor de deur van het zoldervertrek aantroffen, en de drie anderen van het dak gehaald.

HOOFDSTUK VIII

VOOR DE BLOEDRAAD

In een tamelijk grote zaal waren acht mannen bijeen.

Zeven hunner zaten achter een lange tafel, die met een bloedrood kleed was bedekt.

Allen droegen een soort toga van dezelfde, veelzeggende kleur en waren gemaskerd.

Ook de maskers waren rood.

De in het midden gezeten man onderscheidde zich van de anderen, doordat hij een soort puntmuts op het hoofd droeg van vuurrode zijde, waarop vooraan in het midden een gouden sleutel was bevestigd.

Voor hem op tafel lag een opengeslagen boek, een spitse dolk en een revolver van het grootste kaliber, waarvan de nikkelen loop glinsterde in het licht, dat werd uitgestraald door een elektrische lamp in de vorm van een zilveren doodshoofd, dat van de zoldering afhing aan een vergulden ketting.

De man met de mijter was Wilson, de chef van het Genootschap van de Gouden Sleutel.

Voor de tafel stond een man, wiens handen door een paar stalen boeien aan elkaar waren bevestigd.

Die man was John Raffles.

Er heerste sedert enige ogenblikken een suizende stilte in het ruime vertrek, waar zich in het geheel geen meubelen

bevonden, uitgezonderd de tafel met het bloedrode kleed en de zeven stoelen voor de leden van de Bloedraad.

Er waren twee deuren en evenveel ramen, afgesloten door dikke gordijnen.

Nu begon Wilson te spreken en zijn woorden vielen traag en als met tegenzin van zijn lippen:

— John Raffles! De eerste maal, dat je tegen ons bent opgetreden heb je een overwinning behaald en ik deed een dure eed, dat je niet voor de tweede maal ons zoudt dwarsbomen. Je ziet, dat wij woord hebben gehouden. Ik wil echter aan je stoutmoedigheid en schrandereid niets afdoen en erken volmondig, dat je plan, om af te luisteren, wat ik met mijn luitenants te bespreken had, geniaal gevonden en uitgevoerd is. Slechts een toeval deed mij je microfoon ontdekken, een weinig gips, dat van het plafond was gevallen, toen je daarin het gat boorde, nodig om er het instrument in te bevestigen.

— Men kan niet op alles letten, zei Raffles rustig.

— Juist opgemerkt, maar ik lette er op en ik begreep aanstonds, dat hier te Londen maar één man te vinden was, die zulke middelen zou aanwenden en de geestkracht en het geduld bezat, ze toe te passen. Men had mij, nog voor mij de eer deelachtig werd, tot chef van

het genootschap te worden gekozen, veel van je bekwaamheden verteld. Ik weet, dat je er in geslaagd bent, mijn drie voorgangers ten onder te brengen, maar ik vlei mij, dat ze niet over mijn kennis en bekwaamheden beschikten. Want ik geloof, John Raffles, dat ik je nu wel voor goed onschadelijk heb gemaakt, nietwaar?

— Misschien, antwoordde Raffles op dezelfde kalme toon.

— Misschien? herhaalde de chef toornig. Zou je durven volhouden, dat je ook maar de geringste kans hebt, hier levend weg te komen? Je bent geboeid...

— O, als dat alles is, zei Raffles bedaard.

Hij hief de beide handen op in het volle licht. Een kort, metalen geluid, een snelle ruk en Raffles hield de losgemaakte boeien glimlachend in zijn hand.

Wilson slaakte een doffe kreet van woede en zijn hand tastte naar de revolver.

Maar het volgend ogenblik scheen hij zich over deze beweging te schamen.

Een wrange glimlach vertrok zijn mond tot een grijns en hij zei:

— Knap gedaan. Ik had hier meer van gehoord en ik verheug mij, dat ik mij persoonlijk heb kunnen overtuigen, dat je werkelijk niet behoeft onder te doen voor de boeiekoning Houdini. Het is een geluk, dat je ook met ontboeide handen machteloos bent. Bij de minste beweging schiet ik je met deze revolver neer.

Raffles haalde de schouders op en hernam onverschillig:

— Ik ben geen duizendkunstenaar. Ik kan niet toveren, ik heb ook geen pantservest aan en tegen een kogel uit die revolver ben ik niet bestand.

— Hoe is het mogelijk, dat gij u in zulk een korte tijd hebt kunnen bevrijden van zulk een paar stalen boeien, minstens zo goed als Scotland Yard ze gebruikt? riep Wilson woedend.

— Neem mij niet kwalijk, maar dat is een van mijn beroepsgeheimen, die ik vóór mij wil houden, antwoordde Raffles.

— Haha, denk je dan soms, dat je nog veel aan dat geheim zult hebben? riep Wilson op woeste toon. Ik heb je voor onze Bloedraad laten verschijnen, John Raffles, omdat ik in jou onze ergste vijand zie. Je zult verdwijnen, je bent te veel.

— Ik verwachtte van u niets anders, hernam Raffles koeltjes. Ik wil slechts mijn verwondering te kennen geven, dat gij deze comédie ener terechtzitting hebt opgevoerd en mij niet aanstonds op straat gedood hebt.

— Niets was gemakkelijker geweest, inderdaad, zei Wilson honend. Maar wij willen je niet slechts doden. Wij willen je volkomen vernietigen. Geen spoor mag er van je overblijven. Niets dan een hoopje as. Begint je mij te begrijpen? Dan is er nog iets. Wij weten, dat je in het bezit bent van kostbare geheimen en dat je over grote rijkdommen beschikt. Welnu, wij eisen dat je de plek van die schatkamers zult aanwijzen.

Een verachterlijk schouderophalen van Raffles was het enige antwoord.

De ogen van Wilson fonkelden achter het masker, toen hij toornig vroeg:

— Je weigert?

— Vraag je dat nog? Natuurlijk weiger ik.

— Maar weet je dan wel, dat ik het in mijn macht heb je alle denkbare martelingen te doen ondergaan, totdat je die plek zult hebben genoemd?

— Je kent mij niet, als je denkt, dat die woorden indruk op mij maken, riep Raffles uit, terwijl zijn gestalte zich kaarsrecht oprichtte en zijn ogen bliksemschoten. Denk je, dat John Raffles zich een enkel woord zou laten ontvalen, dat hij niet wil uitspreken?

— Wij zullen zien, hernam Wilson kortaf. Ik weet, dat je een man bent van fijne beschaving en op de hoogte van alle pijnigingen welke barbaarse volkeren hun misdadigers en vijanden deden ondergaan. Nu, ik kan je zeggen, dat de martelingen der Chinezen, die bekend zijn als meesters in pijnigingen, kinderspel zijn, vergeleken bij hetgeen mijn brein heeft uitgedacht.

Raffles verbleekte een weinig, maar zijn gemoedstoestand verried zich op geen andere wijze.

Neen, Wilson zou hem geen woord ontlokken, dat zwoer hij zichzelf.

De chef van het Genootschap had hem loerend aangekeken, teneinde op zijn gelaat te lezen wat er in hem omging.

Maar toen niets op het strakke masker van de Grote Onbekende verried, wat hij dacht of voelde, hernam Wilson:

— Het is goed, je zult het aan je zelf te wijten hebben. Ik had je de dood van een gentleman willen laten sterven. Ik had je met een kogel willen neerleggen en daarna zou je tot as verbrand zijn in een speciale oven, die zich in de kelder van dit huis bevindt. Wat het verbranden betreft, dat zal toch plaats vinden en het hoopje as, dat van John Raffles zal overblijven, zal in de vier windrichtingen verstrooid worden, maar het zal vooraf worden gegaan door een foltering. Je zult dit zelf over je gebracht hebben. Maar ik weet wel, dat je niet bestand zult zijn tegen de uitwerking van mijn kleine vinding. Vóór er vijf minuten verlopen zijn, zult je bekend hebben, waar zich je schatten bevinden en zult je mij alle geheimen omtrent je leven geopenbaard hebben.

— Nooit! riep Raffles uit, terwijl hij de ellendeling uitdagend aankeek.

— Wij zullen zien, herhaalde Wilson. Mannen, breng hem weg.

De zes leden van de Bloedraad sprongen overeind en wierpen zich op Raffles.

Hij verdedigde zich heldhaftig, maar na een korte worsteling werd hij overmeesterd en ditmaal werden hem de armen met dikke touwen op de rug vastgebonden.

Daarop namen de zes mannen hem in hun midden en voerden hem, voorafgegaan door Wilson, naar een aangrenzend vertrek, waar een buitengewoon grote hitte heerste.

De muren waren geheel kaal en wit gepleisterd.

Ongeveer in het midden van het vertrek stond een soort houten brits, waarvan de zware poten met stevige ijzers in de grond waren bevestigd.

Een twaalfstal brede lederen riemen hingen van deze brits neer op de vloer.

De chef van het Genootschap was eerst op Raffles toegetreden en zei op gedempte toon, terwijl weer diezelfde wrange glimlach op zijn dunne lippen kwam:

— Je vindt het hier waarschijnlijk nog al warm; dat komt, omdat hier beneden de verbrandingsoven is, die weliswaar nog van ons gescheiden is door een betonvloer van bijna een meter dikte, maar een hitte van tweeduizend graden is desondanks goed voelbaar! Wij hebben deze geweldige warmte nog voor iets anders benut, en wat dat is, zul je spoedig gewaar worden. Kijk maar eens naar boven.

Onwillekeurig richtte Raffles zijn blik naar het plafond en daar zag hij een kleine, vierkante bak van ijzer hangen.

In het midden van de bodem van deze bak bevond zich een soort tuitje of uitlaat.

En deze uitlaat bevond zich juist boven de houten bank, die onwrikbaar aan de vloer was bevestigd.

— Ik zie aan je gelaat dat je de betekenis van dit instrument nog niet goed begrijpt, hernam Wilson grijnslachend, en daarom zal ik je de werking met enige woorden uitleggen. Misschien brengt dat je er wel toe, mij je geheim mede te delen, voor ik het kleine werktuig laat functioneren. In de bak, die je daar boven tegen het plafond bevestigd ziet, mondt het uiteinde van een buis, die aan het andere einde uitkomt in een klein reservoir, waarin kokende olie steeds op dezelfde temperatuur wordt gehouden. Ha, ik zie reeds aan de uitdrukking van uw gelaat dat je de betekenis van mijn kleine uitvinding begint te begrijpen. Uit die bak valt iedere vijf seconden 'n druppel gloeiende olie, steeds op dezelfde plek van uw lichaam, dat met riemen onbewegelijk wordt vast gesnoerd op die bank daar ginds, steeds op dezelfde plek, begrijp je wat dat zeggen wil? De eerste druppel zal je slechts veel pijn doen, de tweede zal je doen krimpen, de derde

nog een weinig meer en zo vervolgens. Langzamerhand zullen al die gloeiende druppels een aardig kanaaltje vormen in je vlees en als je het volhield, wel, dan zou na enige uren je lichaam van borst tot rug doorboord zijn, maar je houdt het niet vol, neen, daar ben ik zeker van. Wel, John Raffles, wat zeg je wel van mijn kleine vondst?

— Ik zeg er alleen van, Wilson, dat zij je waardig is. Dat is toch zeker wel de grootste lof, die ik er aan kan toe-zwaaien.

— Ik dank je, hernam Wilson met een ironisch hoffelijke buiging.

En daarop wendde hij zich tot de zes zwijgend om hem staande mannen en beval:

— Doe je plicht.

Ditmaal duurde de worsteling heel wat langer, want Raffles begreep, dat hij om zijn leven streed en hij vocht met de moed der vertwijfeling, omdat hij een plotselinge dood door een revolverkogel verkoos boven de afgrijselijke marteling, die men voor hem had uitgedacht.

Als een kluwen rolden de mannen over de grond en tot tweemaal toe slaagde Raffles er in, ondanks de touwen, die zijn armen gebonden hielden, een zijner tegenstanders met een goedgerichte trap in een hoek van het vertrek te zenden.

Maar de overmacht was te groot. Hijgend moest hij zich tenslotte gewonnen geven.

Terwijl de vier mannen hem stevig vasthielden, knoopte Wilson zelf zijn vest los, rukte zijn overhemd open en ontblootte zijn borst tot aan zijn middel.

Vervolgens werd Raffles ruggelings op de houten bank geworpen en de riemen werden dicht gesnoerd, zodat hij ternauwernood adem kon halen en het hem niet mogelijk was, zijn lichaam, al ware het slechts een halve duim, te verschuiven.

Wilson bukte zich over de machteloos gemaakte vijand heen en vroeg met doordringende stem:

— Zult je zeggen, waar je schatten zich bevinden?

— Nooit! antwoordde Raffles vastberaden.

— Wij zullen zien, wat je over vijf minuten zult zeggen, hernam Wilson op woeste toon.

Hij begaf zich naar een hoek van het vertrek en haalde daar een kleine hefboom over, bevestigd aan de klep van een duimdikke pijp, die van de vloer naar het plafond liep.

Onmiddellijk liet zich een zacht klokkend geluid horen en een ogenblik later viel traag een dikke druppel kokend hete olie van een hoogte van ongeveer drie meter op het ontblote bovenlijf van John Raffles.

Er werd heel kort een sissend geluid hoorbaar, toen de gloeiende olie de huid trof en een lange siddering liep over het lichaam van de gemartelde.

Maar Raffles sprak niet en hij bewoog zich ook niet. Hij staarde slechts naar het dunne pijpje boven zijn hoofd, aan welks einde zich reeds een tweede druppel begon te vormen, die langzaam in grootte toenam en eindelijk neerviel, juist op dezelfde plek...

De pijn was ontzettend en toch bewoog zich geen spier op Raffles' marmerbleek gelaat.

Maar vóór de derde druppel zich had gevormd, vloog eensklaps de deur open. Op de drempel vertoonde zich de reusachtige gestalte van Henderson. Snel achter elkaar kraakten twee schoten en twee der bandieten stortten voorover en bleven roerloos liggen.

Met een gebrul als van een wild dier richtte Wilson zijn revolver op Raffles, maar vóór hij kon schieten, had Brand hem het wapen uit de hand geslagen.

De jonge man had de toestand in een oogwenk overzien en het eerste wat hij deed, was de toevoer van de olie af te sluiten, nadat hij de revolver van de chef had opgeraapt en hem hiermede in bedwang hield.

En terwijl Henderson met de vier overige bandieten naar hartelust afrekende, gaspte Brand in een oogwenk de

riemen los, die Raffles gebonden hielden en hielp hem overeind.

— Grijp de schurk, was het eerste woord door Raffles uitgeschreeuwd.

Maar Wilson was met de vlugheid van een aap bij de smalle deur, goed verborgen in de muur en rukte haar open.

— Wij zullen elkaar terugzien, John Raffles en dan zal zelfs de duivel je niet kunnen helpen! gilde hij.

En vóór Brand zijn revolver op hem had kunnen afvuren, had hij de gehei-

me deur open gerukt en was verdwenen.

Vruchteloos zochten de drie mannen hem, nadat alle leden van de Bloedraad stevig gebonden waren, maar er was geen spoor meer te ontdekken van de chef van het genootschap.

— Dan is het van nu af aan een strijd op leven en dood tussen ons, zei Raffles en hij greep geroerd de handen van zijn twee metgezellen, die hem ter elfder ure hadden gered.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT:

Een merkwaardig Duel

REEDS VERSCHENEN EN NOG TE VERKRIJGEN NUMMERS:

Te bestellen bij de Uitgeverij «In den Ouden Windmolen», Maastrichterstr., 19, Hasselt

2001. — Een Miljoenen-erfenis	2074. — Russisch Goud
2002. — De gestolen Dolk	2075. — Een Moderne Robinson
2003. — Een Inbraak met gevolgen	2076. — De Moord in Fenchurch Street
2005. — Zonderlinge Epidemie	2077. — Het Vioolwonder
2006. — Een droeve Huwelijksdag	2078. — De Raadselachtige Moord
2007. — De Wraak der K. K. K.	2079. — Een Avontuur in China
2008. — Twee Doodsvijanden	2080. — De Verborgten Schat
2009. — De Meester herleeft	2081. — De Chinese Schatkamer
2010. — De Bende v.d. G. Sleutel in de val	2082. — De Bende van de Gouden Ster
2011. — Raffles en Amor	2083. — Sensatie in de Opera
2012. — Nicholson juicht te vroeg	2084. — De Folterkelder
2013. — De Broeder van Nicholson	2085. — De Bedrieger bedrogen
2014. — Avontuur in België	2086. — De Geheimen van Parijs
2015. — De Moord in Kamer 13	2087. — Speelzucht en Misdad
2016. — Aan de Marteldood ontsnapt	2088. — De Diamanten Spin
2020. — Bloed en Goud	2089. — Een duivelse Uitvinding
2021. — De buitenste Duisternis	2090. — Parijse Autobandieten
2022. — De Waanzinnige	2091. — Het Trio Desmond
2023. — De gestolen claim	2092. — Een Sensationele Bokswedstrijd
2024. — De Bergduivel	2093. — Als het Goud lokt
2025. — De Goud-fee	2094. — Sneeuw, Goud en Bandieten
2026. — Onrust op Holderness Hall	2095. — Wie was de Derde Man?
2027. — Het Geheime Document	2096. — Het Kostbare Fabrieksgeheim
2028. — De Redding van «Goudhaar»	2097. — De Ontvoerde Diplomaat
2029. — «Goudhaar»	2098. — Rumoor om de Derby
2030. — De Smokkelkoningin	2099. — Gevaren van de Wereldstad
2031. — De Misdad in de trein	2100. — Moderne Piraten
2032. — De Revue-Girl	2101. — Het Filmkasteel
2033. — Professor Shirley	2102. — Het lijk in het Spoorwegdepôt
2034. — De Kid van Wong Li	2103. — Een Onderaards Drama
2035. — De Gewaande Radjah	2104. — De Verzonken Metropolis
2036. — De Geheimzinnige Tempelstad	2105. — De Vreemde Chauffeur
2037. — De Duivels van de Gele Zee	2106. — De Moord in het Cabaret
2038. — Het Graf van Keizerin Tsoe-Shi	2107. — De Negende Steen
2039. — Vijftig tegen één	2108. — Onraad in Hollywood
2040. — Iona, de avonturierster	2109. — Ossenkop; gang 5
2041. — De Kelder des Doods	2110. — De Bende van de «De Ratten»
2042. — De onverwachte terugkeer	2111. — Het Avontuur in Hollywood
2043. — Rode Bill krijgt een lesje	2112. — De Bende van de Gouden Spin
2044. — De Stem van het Verleden	2113. — Irma Sandrina
2045. — Zwarte Anna	2114. — In de val gelokt
2046. — Het Juweel van Prins Omar	2115. — Om een kwart miljoen dollars
2047. — Gevaarlijk spel	2116. — De Giftgas-centrale
2048. — Het Goud van de Metropolitanbank	2117. — Een mislukte ontvoering
2049. — De Bende van Myra Bonati	2118. — De Verdwenen Kleindochter
2050. — Merry-Kid de verklikker	2119. — Helicopter-bandiet
2051. — Het Verlaten Slot	2120. — De Verraderlijke Huisknecht
2052. — De Rieden van Parijs	2121. — Vrouwelijk Lokaas
2053. — Rovers en Verraders	2122. — Het Drama op de Brooklyn Bridge
2054. — Een documentenjacht	2123. — In het Hol van de Leeuw
2055. — De Verijdeide Ontvoering	2124. — Een Patient verdween
2056. — Liefde, Paarden en Bandieten	2125. — De Geheimzinnige Liftkoker
2057. — Een Mislukte Samenzwering	2126. — De pseudo uitvinder
2058. — De Kooi des Doods	2127. — De Zwarte Kaper
2059. — Jacht op Fortuin	2128. — Moderne Schatgravers
2060. — De Gouden Wisselbeker	2129. — Liefde en Kunst
2061. — Een Fatale Vrouw	2130. — De Moord in Kew Gardens
2062. — Een moderne Blauwbaard	2131. — De Tijdbom
2063. — Een Geheimzinnige Moord	2132. — Antiquiteiten en Liefde
2064. — Een Spaans Drama	2133. — De Verijdeide Ontvoering
2065. — Een merkwaardige diefstal	2134. — Drie Hotelratten
2066. — Spoken op Marshy Manor	2135. — Het Nieuwe Bendehoofd
2067. — Chantage en Hypnose	2136. — De Bloedraad
2068. — De Lokstem van het Goud	
2069. — Het Geheim van de Boekenkist	
2070. — Het Revolutie Complot	
2071. — Het Verlaten Huis	
2072. — Het Spel met de Dood	
2073. — Het Verstoorde Feest	
	IN VOORBEREIDING :
	2137. — Een merkwaardig Duel
	2138. — Giftgasbandieten